

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 30d broj 574

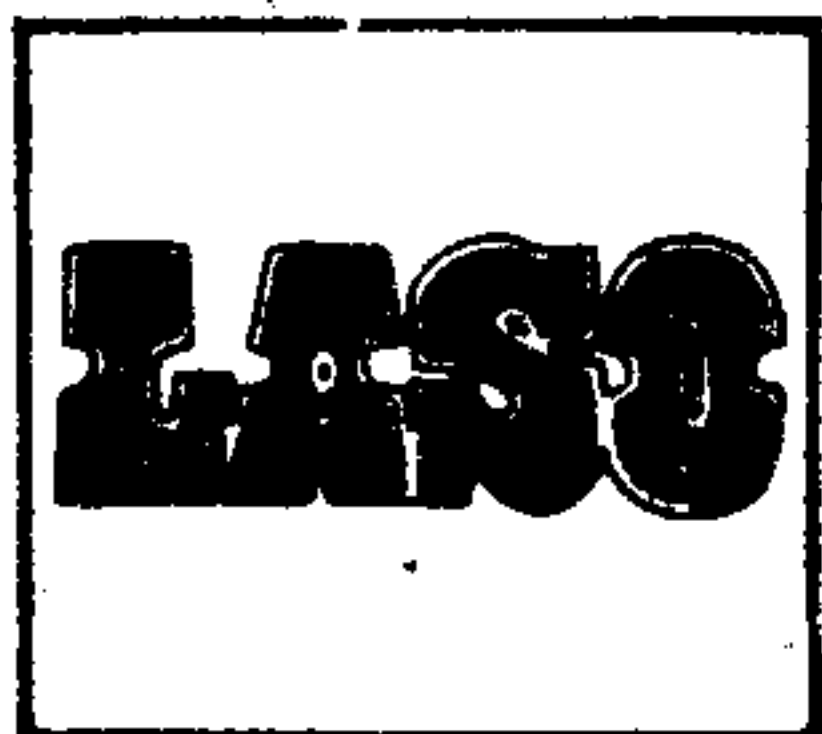
POSILJKA
ZA KANADU

J. R. Roberts

POŠILJKA ZA KANADU

LASO 574

J. R. ROBERTSON: POŠILJKA ZA KANADU

Naslov originala: THE CANADIAN PAYROLL

Recenzija: Siniša Škarica

Copyright: Robert J. Randisi, posredstvom G. P. A., München

Prijevod: Jadranka Ivčić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

Predsjedavajući Savjeta Redakcije »Romani i stripovi«:
prof. dr Adolf Dragičević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Bořivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SCUR-a »Vjesnik« n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n.solo. – OOUR Novinska rotacija n.su-b.o., i OOUR TM n.sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1404 d, a za 6 mjeseci 702 d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka Zagreb, s oznakom »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00 Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

Uplata na devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica-15.000 d, c/b stranica 10.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 574 izlazi 12. 10. 1984.

I

Dvjesto kilometara južno od kanadske granice, u Montani, komesar sjeverozapadne konjičke policije i njegova tri čovjeka upitno su pogledali svoga vodiča.

– Koliko još? – upita komesar.

– Do vraga, nismo prevalili ni polovinu puta – progunda vodič.

Visoki bradati muškarac, koji se približava četrdesetoj zakima glavom. James Macleod je najprije bio vojnik, a od 1870. se pridružio ekspediciji na Red Riveru u zemlju Metisa kao policajac. Žilav i strog, ali sa snažnim osjećajem za poštenje i čast, stekao je popularnost među svojim ljudima i povjerenje pretpostavljenih, pa je brzo napredovao u konjičkoj policiji. U njegovu čast najveća tvrđava mountieja* duž kanadsko-američke granice nazvana je Fort Macleod. Život mountieja u divljini je osamljen i težak, ali kada se ta osamljenost spoji s besparicom, još je teže.

Zimi 1874-75. osamnaest je ljudi napustilo Fort Macleod, a sam komesar ih nije mnogo krivio. Unatoč svim njegovim naporima, ljudi su više od šest mjeseci čekali plaću. Naposljetku je u ožujku te

godine Macleodu pošlo za rukom da isposluje od birokrata oko pedeset tisuća dolara za plaće. Trebao je samo odjahati četiri stotine kilometara na jug i uzeti novac iz banke u Heleni u Montani.

Uz svoja tri čovjeka Macleod je poveo i Jerryja Potts, niska, mišićava čovjeka, krivih nogu, najboljeg izviđača kojeg poznaje.

– Ovdje je bar toplije – promrmlja Macleod, a zatim utone u šutnju.

Nastavili su put u tišini i tek osamdesetak kilometara ispred Helene, vodič zastane.

– Što je? – Macleod će zabrinuto.

– Nisam siguran – Potts protrlja bradu. – Nešto mi se ne sviđa.

– Možeš li biti malo jasniji? – upita komesar obuzdavajući nestrpljenje.

– Rado, ali još ne mogu. Morat ćemo odsad jahati opreznije.

– Kako ti kažeš – Macleod uzdahne prepuštajući se iskustvu i vodiču. – Možemo li nastaviti put?

– Svakako, komesaru.

Nakon stotinjak metara začuli su pucanj.

– Tko je pucao? – Macleod izvadi revolver, a njegovi ljudi urade

*Mountie = pripadnik sjeverozap. kanad. konjičke policije (o. pr.)

isto, no opazio je da su vodičeve ruke prazne. – Potts – vikne.

– Spustite oružje, komesaru, vaši ljudi, također!

Imajući povjerenje u mješanca, Macleod ga posluša. Na zvuk konjskih kopita okrene se i ugleda desetak jahača u amerčkim uniformama. Macleod ispusti uzdah olakšanja. Granična patrola im je prilazila predvođena narednikom.

– Možete li mi reći koji vas posao dovodi ovamo? – upita narednik uljudno.

– Najprije naredite svojim ljudima da spuste oružje, naredniče

– uzvratil Macleod uobičajeno mirnim glasom. – Pokazat ću vam svoje dokumente, ako smijem zavući ruku u džep – nastavi hladno.

– Uradite to polagano, gospodine – odvrati narednik.

Macleod i njegovi ljudi nisu na sebi imali svoje crvene uniforme, jer preko granice ionako nisu imali nikakvih ovlasti. Sada komesar izvuče papire iz kojih je bilo vidljivo da su pripadnici kanadske konjičke policije na specijalnom zadatku u Montani.

– Žao mi je što sam vas zadržao – ispriča se narednik američke vojske. – U posljednje vrijeme mnogo je luralica i krijumčara na ovom području, pa moramo biti oprezni.

– Posve razumljivo, naredniče – Macleod uzme dokumente i gurne ih u džep. – Treba vas pohvaliti što tako revno obavljate svoju dužnost.

– Hvala. Vaši ljudi i vi možete slobodno nastaviti put – narednik se lako nakloni.

– Hvala – odvrati Macleod i obrati se Pottsu: – Hajdemo!

– Da, komesaru – promrmlja Potts i dalje prodorno promatrajući narednika.

Narednik je zamišljeno promatrao petoricu jahača kako odlaze. Kaplar, njegov zamjenik, mu pride.

– Što je, naredniče?

– Čuo sam da se u banci Helene čuva mnogo novca.

– I?

– Sada mi se čini da znam kome je namijenjen – nastavi Ben Cory zamišljeno.

– Kome? – kaplar raširi oči od iščekivanja.

– I ako me pamet ne vara, moglo bi nam se dogoditi da nam novac uleti ravno u ruke... Corey se i ne potruđi da odgovori na kaplarovo pitanje. – Ti ne bi imao ništa protiv, zar ne Wille? – upita ga lukavo.

– Mislim da ne bih, naredniče – odvrati Starkey.

– Vratimo se ostalima da čujemo njihovo mišljenje.

Corey se još jednom zagleda u petoricu Kanadana što su odmicali s vidika, pomislivši kako će mu idući put kad ih vidi donijeti mnogo novca...

II

Nisam naviknut na ovakvu vrstu hladnoće, te sam ubrzo zaključio da ću se vratiti na jug prije no što sam namjeravao, ako je posvuda na sjeverozapadu vrijeme ovakvo.

Kao mladić došao sam s Istoka i većinu vremena otada proveo na jugozapadu zemlje. Nedavno sam odlučio posjetiti sjeverozapad, nadajući se da moja reputacija nije stigla tako daleko.

Do ulaska u Montanu, Wyoming je bio najsjeverniji kraj koji sam

posjetio. Poslije Montane namjera-
vao sam proći Dakotom, a zatim se
preko Nebraske vratiti na jug.

Čvršće sam omotao pokrivač
oko sebe, pomislivši kako ću
možda odustati od plana i prije no
što stignem do Wyominga.

Pitao sam se kako hladnoću pod-
nose moji konji, dva zaprežna i
Duke, vranac arapske pasmine,
koji kaska za kolima.

Zima u Teksasu je pravo pro-
ljeće u usporedbi s ovom u Mon-
tani. Helena je bar četiri stotine
kilometara udaljena od kanadske
granice te sam mogao misliti kako
je tek hladno ondje.

U Heleni sam očekivao toplu
kavu i možda neku toplu ženu koja
će me ugrijati svojim zagrljajem,
toplo jelo i partiju pokera. Dakako,
redoslijed nije važan. Ušavši u
glavnu ulicu grada bacio sam po-
krivač u stražnji dio kola. Nema
smisla da svima stavim do znanja
odakle odlazim. Jedan mi je prolaz-
nik objasnio kako ću doći do ko-
njušnice. Putem sam zaključio da
je Helena nalik većini rudarskih
gradova u kojima sam dosad bora-
vio. Puna je saluna i kockarnica
spremnih da od rudara izvuku no-
vac.

Ostavivši Dukea, dva zaprežna
konja i kola u konjušnici, pošao
sam u potragu za toplom kavom.

Promrzao i umoran, nisam bio
odviše izbirljiv, pa sam ušao u
prvu kavanu koja je ujedno bila
prodavaonica i salun. Za tezgom je
stajala žena izuzetne ljepote, te
sam se iskreno začudio što oko
sebe nema mnogo udvarača. Što-
više, salun je bio poluprazan.

Crvena kovrčava kosa uokviri-
vala je ovalno lice krupnih razma-
knutih zelenih očiju nadsvođenih
gustim crnim trepavicama. Moglo

joj je biti oko dvadeset i sedam,
osam godina, a puno raskošno ti-
jelo već me je počelo zagrijavati.
Možda sam došao na pravo mjesto
na kome ću dobiti sve ono što sam
želio, pomislio sam zadovoljno.

– Zdravo – pozdravio sam lje-
poticu i prišao šanku.

– Zdravo – prestala je brisati
čaše. – Čime vas mogu uslužiti?

– Što nudite? – odvratio sam,
drsko je odmjeravajući pogledom.

– Piće, obrok, hranu koju ćete
ponijeti sa sobom, sve što trebate
– rekla je mirno gledajući me
ravno u oči. Pitao sam se zna li što
u meni njene riječi izazivaju,
kakvu glad...

– Molio bih onda nešto toplo za
jelo i dosta vruće kave.

– Sjednite za stol, a ja ću vam
donijeti gulaš i kavu.

Odabrao sam stol u kutu i sjeo
okrenuvši leđa zidu. Možda za
mene nisu čuli u Heleni, ali oprez
nikome nije naškodilo.

Ogledavši se opazio sam cijeli
niz praznih stolova i pitao se što je
s ovim restoranom. Vrijeme je ve-
čere i trebao bi biti pun.

– Je li uvijek ovako prazno? –
pitao sam djevojku kada mi je do-
nijela jelo.

– Rudari ovdje ne mogu igrati,
a karte i kocka su im potrebniji od
hrane – objasnila je ona.

– Hmm, da – kimnuo sam gla-
vom i prionuo jelu. Bilo je izvrsno i
to sam joj odmah rekao.

– Drago mi je da vam se sviđa
– odvratila je jednostavno. –
Upravo ste došli u grad? – upita s
iskrom zanimanja u očima.

– Da. Nisam još ni bio u hotelu.
Bio sam toliko gladan da sam naj-
prije došao ovamo.

– Tražite posao? – pitala je s
nadom.

Usta su mi bila puna, pa sam odmahnuo glavom.

– Žao mi je, ali ne tražim – rekao sam progutavši zalogaj.

– Prokletstvo – promrmlja djevojka s izrazom razočaranja na licu koje ga učini još ljepšim.

– Ne bih rekao da ovdje imate toliko posla da vam je potrebna pomoć – rekao sam gledajući je prodorno.

– I ne trebam – odvratila je mirno – ne ovdje.

– O kakvu je poslu onda riječ?

– Zainteresirani ste? – pogled joj živne.

– Rekao sam da nisam – podsjetio sam je mirno.

– U tom slučaju nije potrebno da znate o kakvu je poslu riječ – odvrati djevojka i vrati se za šank.

III

Poslije toga me crvenokosa ljepotica nije više udostojila ni pogledom. Pošto sam završio jesti, zatražio sam hladno pivo. Donijela mi ga je i bez riječi stavila na stol. Zatim je pokupila tanjure.

– Jelo je bilo izvrsno, gospodice.

– Hvala – rekla je suho.

Otpio sam gutljaj piva i kimnuo s odobravanjem.

– Piva je hladna.

– Nije čudno s obzirom na vrijeme – rekla je.

– Čini mi se da će padati snijeg – progundao sam pogledavši kroz prozor.

– Hoće – potvrdi djevojka. – Niste iz ovih krajeva? – upitala je nemarno.

– Zar je to tako očigledno?

– Koža vam je opaljena suncem, a i odjeća se razlikuje od naše.

– Točno – promrmljao sam sjetivši se hladnoga vjetra što je lako prodirao kroz moju laganu odjeću.

– Ako namjeravate ostati ovdje, bit će bolje da kupite nešto toplije – posavjetova me.

– Imate li i to u prodavaonici? – pitao sam podsmješljivo.

Kimnula je glavom.

– Slučajno imam.

Pošao sam za njom i kupio dvije deblje košulje, novi par čizama, nekoliko toplih hlača i toplo donje rublje.

– Čini se da sam dobio kod vas sve što sam trebao – gledao sam je ravno u oči. Neko me je vrijeme promatrala, a zatim oborila pogled i počela brisati tezgju.

– Hvala – rekao sam krenuvši prema vratima.

– Navratite opet kad budete gladni – dobacila je za mnom – ili ako promijenite mišljenje u vezi s poslom.

– Imat ću vašu ponudu na umu – obećao sam. – Gdje je najbliži hotel?

– Želite najbliži ili najbolji?

Pomislivši na hladnoću koja me čeka na ulici, rekao sam:

– Najbliži.

– Pođite nadesno do kraja ulice.

– Hvala.

– Ne zahvaljujte dok ne vidite hotel – rekla je zajedljivo.

Držeći se njenih uputa ubrzo sam stigao do male neugledne kuće na čiji je ulazu stajao dotrajaao natpis: »Hotel«. Bilo mi je previše hladno da bih se okrenuo i pošao dalje, što bih inače uradio u svakome gradu na jugu.

– Mogu li dobiti sobu? – pitao sam službenika na recepciji. Čovjek četrdesetih godina iznenađeno me pogleda, kao da daniima nitko nije ušao u njegov hotel.

– Svakako, gospodine. Upišite se u knjigu gostiju – rekao je snašavši se od prvotne zbunjenosti i topeći se od ljubaznosti.

– Mogu li dobiti sobu s pogledom na ulicu?

– Možete dobiti sobu koju želite – istakne on.

Kimnuo sam glavom, a on dohvati knjigu gostiju i pogleda ime koje sam upisao. Zadržao sam dah, ali bez potrebe. Očito me nije prepoznao.

– Dobro, gospodine Adamse, dobit ćete sobu broj deset – pruži mi ključ. – Soba gleda na ulicu, s prozora se dobro vidi i kuća gospođice Lottie. Zovite je „Kuća užitaka“ – dometne značajno.

– Sjajno – veselo sam mu namignuo i krenuo prema trošnom stubištu, nadajući se da će izdržati moju težinu.

Ključ mi nije bio potreban jer su vrata sobe bila širom otvorena. Mala i prašna prostorija nije odavna bila upotrebljavana, zaključio sam ušavši unutra. Prišavši prozoru ustanovio sam da me službenik za pultom nije prevario. Soba je zaista gledala na ulicu i ravno u kuću gospođice Lottie.

IV

U hotelu nije bilo kupaonice, a u sobi je bilo hladno. Na brzinu sam se oprao nad umivaonikom i navukao novu toplu odjeću. Tako zaštićen od hladnoće izašao sam u potrazi za salunom i partijom pokera.

Mrak se polako prikrađao, a hladnoća je ujedala za lice i tjerala suze na oči. Sunce je odavno zašlo te je bilo još hladnije. Pošao sam prema osvjetljenome salunu iz ko-

jeg su dopirali glasni povici i glazba.

Ušao sam u veliku prostoriju u kojoj je bilo nekoliko kockarskih stolova i stolova za poker. Za barom se tiskala gomila gostiju, a jedan je pijanist pokušavao, uza svu tu galamu, svirati.

Progurao sam se do šanka i naručio pivo. Zatim sam pogledom obuhvatio tri stola za kojima se igrao poker.

– Može li igrati svatko ili su stolovi rezervirani za neko specijalno društvo? – upitao sam barmena, vidjevši da su svi stolovi zauzeti.

– Čim netko ustane vi možete sjesti.

– Hvala – uzeo sam bocu s pivom i uputio se prema kartašima. Za jednim stolom očito su igrali samo rudari. Sjednem li uz njih, pokupit ću im na lak način novac, a takva me igra ne uzbuđuje i ne zanima. Neka samo igraju među sobom i tako njihov novac kola u krugu, pomislio sam pogledavši drugi stol.

Za njim je sjedila mješovita skupina igrača. Nalikovali su na trgovce i rudare. Ponovo igrači koji nisu profesionalci, zaključio sam i okrenuo se prema trećem stolu. Taj je odmah privukao moju pažnju. Uz trojicu rudara sjedila su trojica koja su očito znala kartati. Dvojica su za opasačem nosila oružje, dok je treći imao crno odijelo s kravatom. Pravi profesionalni kartaš i kockar. A to znači varalica. Barem u većini slučajeva. Brzo sam utvrdio da je moj prvi dojam bio točan. Čovjek je vadio karte iz rukava i ne sumnjajući da bi to netko u malome rudarskom gradiću mogao otkriti.

Postoji nekoliko načina varanja u pokeru. Najzanimljiviji je takoz-

vani Kepplingerov sistem kod kojeg je dugačak niz karata skriven u dvostrukome rukavu igrača. Dovoljan je mali pokret da karta klizne na dlan igrača.

Siguran sam da bi se u hotelskoj sobi kockara pronašlo i više drugih pomagala za varanje.

Ostali muškarci za stolom, koliko sam to mogao vidjeti, igrali su pošteno, kup žetona ispred kockara jasno je govorio tko dobiva.

Postoji nešto u vezi s varanjem što može učiniti igru zanimljivom. Ako znaš tko vara i kako, možeš to saznanje iskoristiti protiv njega.

Ja sam baš to odlučio uraditi.

Jedan rudar naposljetku je odustao od igre, pa sam sjeo na njegovo mjesto.

— Mogu li vam se pridružiti? — obratio sam se igračima.

— Samo izvolite — velikodušno će kockar. — Dobro će nam doći vaš novac.

— Kladim se da je tako — promrmljao sam ispod glasa.

Rudar do kojega sam sjeo ljubazno mi se osmijehne.

— Kako se zoveš, prijatelju?

— Adams — rekao sam.

— Ja sam Beauchamp — predstavi se on. — Iz Kanade sam.

Odsutno sam kimnuo glavom, pažljivo promatrajući karte.

— Kakvi su uložci? — pitao sam kružeći pogledom po prisutnima.

— Mali — rekao je kockar. — Možete otvoriti s pet dolara.

— Dobro, pet dolara.

Beauchamp je tužno zurio u svoje karte.

— Karta mi večeras nije sklona. Bojim se da ću odustati.

Čovjek do njega je uložio. Kockar također. Igrači između njega i mene su oklijevali, ali su naposljetku prihvatili igru i uložili. Uložio sam i ja, a i peti igrač.

Ponovo je došao red na kockara. Opazio sam neznatan trzaj njegove ruke i znao da je izvukao skrivenu kartu. Dakako, samo ja sam te zamijetio isto kao i izraz nezadovoljstva što mu je preletio licem kad je pogledao kartu.

Povisio sam ulog za pet dolara da vidim što će on uraditi, premda su mi karte bile prilično loše.

Poslije sljedećeg kruga odustala su još dva igrača, a kockar je i dalje povisivao ulog. Naposljetku sam odustao i ja. Kockar je pobijedio, ali zarada je bila mršava te je bio razočaran. Skrivenu kartu potrošio je uzalud. Nisam znao koliko ih je još imao u rukavu, ali u svakom slučaju jednu je potratio zahvaljujući meni.

Iduću partiju pažljivo sam ga promatrao. Dobio je dva kralja, a ja dava asa. Poslije sam dobio još jednog, ali sam se ponašao kao da ga nemam, želeći da kockar povjeruje kako imam samo dva. U tom slučaju će pokušati iz rukava izvući trećeg kralja.

U jednom trenutku ponovo sam opazio trzaj njegovih mišića i znao da je izvukao skrivenu kartu. Sada je ulagao mnogo više, znajući da će s tri kralja nadmašiti moja dva asa.

Povisio sam ulog i ja, a on me je začuđeno promatrao. Ostali igrači su se povukli.

— Prilično ste sigurni u ta dva asa — rekao je podrugljivo. — Vidjeli ste da sam ja dobio kraljeve, zar ne?

— Igrajte — rekao sam mirno.

— Vi blefirate — reče on.

— Vaš je red, gospodine — upozorio sam ga oštro.

— Gates, zovem se Gates, Adamse — nasmijeshio se. — Ula-

žem još dvadeset. Ovaj blef će vas skupo stajati.

Ja sam potisnuo zadovoljan osmijeh i uložio dvaput više kad je na mene došao red.

– Četrdeset dolara.

– Postoji granica, znate – upozori me Gates.

– Znači li to da ne smijem ići do četrdeset? – pitao sam zajedljivo.

Na trenutak je netremice zurio u moje lice, a zatim izbrojio četrdeset žetona, a zatim još deset.

– Pedeset, prijatelju.

– Ovoga puta neću udvostručiti – rekao sam, a on se zlobno nasmičeši – ali ću uložiti isto pedeset.

Smijeh s njegova lica naglo ščezne.

Nije znao kako, ali osjećao je da je na neki način prevaren.

– Plaćen – reče suho. Što imaš?

– Tri asa – rekao sam položivši karte na stol. – Prokletstvo – promrsi kroza zube i baci kartena kup.

– Ovo je zaista bilo napeto, gospodo – javi se Beauchamp. – Mogu li ja sada dijeliti?

Ostalim igračima je bilo drago što je Gates naišao na sebi ravnog igrača i to su otvoreno pokazivali.

Od toga trenutka krenulo mu je loše, sa skrivenim kartama ili bez njih.

Gomila žetona ispred Gatesa osjetno se počela smanjivati i ubrzo je pred sobom imao manje nego na početku.

– Za večeras bi bilo dosta, gospodo – rekao je pokušavajući sačuvati dostojanstvo.

Pretpostavio sam da zna da mu je sreća okrenula leđa od trenutka kada sam im se ja pridružio u igri i vjerojatno se bojao da ga ne rasrinkam do kraja. Kao profesionalni igrač znao je kako se izlazi

nakraj sa skrivenim kartama, kao što sam to znao i ja i bilo mu je jasno da sam otkrio kako igra.

Ustao je i pogledao me u oči.

– Dobro igrate, gospodine.

– Hvala – rekao sam ne uzvraćajući mu kompliment. Unovčio je svoje žetone i izašao iz saluna, a vjerojatno je uskoro napustio i grad.

– Gospodine Adamse – Beauchampovo lice ozari smiješak – čini se da se naša sreća promijenila otkako ste nam se pridružili u igri.

– Zaista? Jeste li bar vratili dio izgubljena novca?

– Čini mi se da smo svi vratili svoj novac, a netko je čak i zaradio

– Beauchamp se ogleda oko sebe.

– Vi ste rudari, zar ne? – rekao sam obraćajući se trojici nenaoružanih ljudi.

– Jesmo – Beauchamp odgovori za svu trojicu.

– Nisam ni očekivao da ćete se moći oduprijeti profesionalcu – okrenuo sam se zatim dvojici ostalih igrača – ali me iznenađuje vaše igranje. Mislio sam da imate iskustva.

– Kako to mislite? – prekine me jedan od dvojice.

– Trebali biste znati kada netko vara – odvratio sam mirno – a onaj momak je upravo to radio. Izvlačio je karte iz rukava – dodao sam.

– Hoćete reći da je onaj kockar varao? – upitao jedan.

– Cijelo vrijeme dok sam ja sjedio ovdje – rekao sam hladno.

– Do bijesa – opsuje drugi čovjek kroza zube. Obojica su ustala kao da namjeravaju poći za vraticom, ali ja sam ih pokušao zaustaviti.

– Otišao je odavno, ljudi – rekao sam blago. – Osjetio je da sam ga otkrio.

– Zašto nam niste rekli? Upozorili nas? – pitao je jedan od njih.

– Hej, nije moja dužnost da motrim na varalice, i upozoravam druge igrače, zar ne? Ako kartate, morate znati i prepoznati varalicu.

– Hajdemo, Lou – jedan ustane. – Moramo pokušati uhvatiti varalicu.

– Moram priznati da sam izgubljen, prijatelju – rekao mi je Beauchamp kad su dvojica izašla – kako si znao da je varao?

– Želiš li besplatnu lekciju iz pokera? – nasmijao sam se i potapšao ga po ramenu.

– Do vraga, ne – uzvikne on. – Barmene, donesite gospodinu Adamsu jedno pivo. Ja častim. – Pogleda me i namigne. – Zahvaljujući tebi dobio sam natrag sam svoj novac, pa mogu častiti.

– Obuka počinje – rekao sam svečano i objasnio im kako sam uočio da čovjek vara i kakvi sve postoje načini držanja skrivenih karata. Isto tako sam im kazao kako mogu izaći nakraj i čak pobijediti varalicu njegovim vlastitim oružjem.

– Zanimljivo – promrmlja Beauchamp gledajući svoje prijatelje. Zatim ih predstavi. – Ovo je Robert, a onaj kiseloga osmijeha zove se LeClerc – dodao je obješenjački. – Zaista smo vam zahvalni, gospodine Adamse. Častimo vas još jednim pićem. – Kimnuo sam glavom da prihvaćam. – Biste li zaigrali još malo s nama? – predloži Beauchamp nakon kraćeg razmišljanja. – Za manje uloge, da kako.

Igra za male uloge nije me privlačila, ali Beauchamp mi se svidao,

pa sam mu odlučio udovoljiti. Uostalom, na taj će mi način vrijeme brže proći, a u salunu je jamačno toplije nego u hotelskoj sobi.

Od moga novostecenoga prijatelja saznao sam mnogo zanimljivosti za vrijeme igre. On je, naime, volio čavrljati što je ponekad njegovim drugovima smetalo.

– Što vam je, ljudi? – uzvikne on u jednom trenutku. – Ovaj nas je čovjek spasio da ne izgubimo sav novac pa možemo biti prema njemu povjerljiviji.

Zatim je, i ne čekajući njihov odgovor, počeo pričati. On i njegovi drugovi, a uz njih još petnaestak ljudi u Heleni, zapravo su bivši pripadnici sjeverozapadne kanadske konjičke policije. Prešli su granicu i došli u Helenu gdje su našli posao u rudnicima samo zato što šest mjeseci nisu dobivali plaću. Besparica, uz osamljenički život u divljini i hladnoći natjerala ih je da dezertiraju.

– A zar vaš zapovjednik neće poslati nekoga za vama? – pitao sam znatiželjno.

– Naš je zapovjednik svetac – Beauchamp raširi ruke. – Komesar Macleod iz tvrđave Macleod je dao sve od sebe da dobijemo plaće, ali uzalud. Ne, siguran sam da nas on ne krivi zbog onoga što smo uradili – dodao je zamišljeno, a njegovi drugovi to potvrđiše.

Na trenutak sam osjetio gotovo zavist prema zapovjedniku koji uživa takvo povjerenje svojih ljudi. Ta mi je priča osvježila večer, premda nisam bio posve siguran trebam li u nju povjerovati.

– Zar nas napuštate? – promrmlja razočarano Beauchamp kad sam ustao i počeo skupljati žetone.

– Bojim se da je tako. Upravo sam danas doputovao u grad i umoran sam, pa želim spavati.

– Ostajete li duže u gradu?

– Još ne znam – rekao sam iskreno. – Ne žuri mi se, ali moram vidjeti što mi ovaj grad nudi prije no što odlučim.

Beauchamp me udari rukom po ramenu.

– Dodite ovamo sutra uvečer, pa ću vam pokazati što sve Helena nudi – rekao je namignuvši. – Dogovoreno?

– Dogovoreno – odvratio sam bez oklijevanja.

V

– Imate posjetioca u vašoj sobi, gospodine Adamsa – obrati mi se službenik s recepcije kad sam ušao u hotel.

– Jeste li ga vi pustili unutra?

– Jesam, ali nisam imao izbora

– promrmlja čovjek zbunjeno.

– Zaista? – podigao sam obrve.

– Je li vam prijetio?

– Ne bih mogao reći...

– Zašto ste ga onda, do vraga, pustili? – planuo sam.

– Ne njega, već nju – ispravi me čovjek. – I vjerujte, nije bilo načina da je spriječim da se popne gore. Ne, kad je ušla onako odlučno.

– Ona? – ponovio sam zaprepašteno.

Čovjek kimne glavom.

Od dolaska u grad upoznao sam samo jednu ženu. Što bi ona mogla tražiti u mojoj sobi?

– Dobro, prijatelju, hvala – rekao sam službeniku.

– Nećete otići, zar ne? – pitao me uplašeno.

– Prvo moram vidjeti tko je u sobi – rekao sam namignuvši i zaputio se prema stubištu.

Sjedila je na krevetu i naglo ustala kad sam ušao. Položila je ruke na bokove i izazivački me pogledala.

– Gdje ste, do vraga, do sada? – crvena joj se kosa zatresla.

– Žao mi je – rekao sam ugladen – ali nisam znao da ću noćas imati društvo.

Crvenokosa iz prodavaonice se namršti.

– Udvarate djevojci, a zatim se čudite kad je zateknete u svojoj sobi.

– Zar sam vam udvarao? – hinio sam iznenađenje.

– Dakako – drsko me promatrala. – Nisam tako mlada i naivna da ne bih znala kad me jedan muškarac želi.

– Možda imate pravo – slegnuo sam ramenima – ali sada sam umoran.

– Previše umoran? – upita ona.

– Umoran – ispravio sam je.

– Slušaj, hajde da budemo otvoreni.

– Izvoli – rekao sam uljudno.

– Znala sam da sam ti se svidjela, a ni ti nisi loš.

– Hvala – podrugljivo sam se naklonio.

– Potreban mi je netko da preuzme posao koji sam ti ponudila, te sam se nadala da ćeš ga možda biti voljan prihvatiti... nakon malog... hm, prijateljskog uvjeravanja.

– A kakvo si to uvjeravanje imala na umu? – bezobrazno sam se nasmiješio.

Uzdahnula je i odmahnula glavom kao da me ne može razumjeti.

– Što misliš? – upitala odvažno, probadajući me blijedozelenim očima.

Istodobno je počela žurno otkopčavati bluzu. Ispod nje nije imala ništa. Bujne grudi bijahu čvrste i okrugle i meni na trenutak zastane dah.

– Hajde, što čekaš. Smrznut ću se ako nešto ne poduzmeš.

– Nudiš mi svoje tijelo, a zauzvrat od mene očekuješ da prihvatim ponuđeni posao? – pitao sam sumnjičavo.

– Nudim ti svoje tijelo, a o poslu ćemo govoriti poslije – rekla je odlučno.

Nije li to ono što sam tražio? Toplo tijelo da me ugrije, pomislio sam osjećajući kako napetost u meni raste. Postoji samo jedan način da je se oslobodim. Zašto ne?

Prišao sam joj i obuhvatio dojke.

– Nebesa – disala je ubrzano zahvaćena sve većom željom. – Hladno mi je. Možemo li... u krevet?

– Svakako – uzvratio sam.

Na brzinu sam skinuo odjeću, i zatim smo bili u krevetu.

– Bilo je dobro – rekla je poslije.

– Zaista? – rekao sam zadirkujući. – Mislio sam da ti uopće nije bilo stalo da si došla ovamo poslovno.

– Oh, ne brini, – rukom je prešla preko mojih grudi. Doista si sjajan. Odavna nisam...

– Hvala.

Najednom se namrštila i nalaktila pažljivo mi proučavajući lice.

– Možda ti smeta što nisam poput ostalih žena uzdisala i vrištala kad sam doživljavala vrhunac strasti.

– Ne bi mi bilo mrsko da sam te čuo kako vrištiš – rekao sam obješenjački, pogladivši je po kosi. – Mogla si pokazati malo više aktivnosti... – Dodirnuo sam joj glavu.

– Činilo mi se da si u mislima vrlo daleko i da jedva čekaš da završimo.

– Hm, želiš li time reći da ti se nije svidjelo – ljutito me je gledala zelenim očima, dodirujući me tvrdim bradavicama.

– Oh, nikako. Bila si odlična – umirivao sam je. – Sjajna!

Nije joj se svidjelo što sam ponovio njene riječi, ali nije rekla ništa.

– Što je s tim poslom? – upitala je službeno.

– Ne zanima me – odgovorio sam ravnodušno.

– Zar te ne zanima ni o kakvu je poslu riječ? – pitala je s nevjericom.

– Rekao sam ti, zar ne? Ne zanima me. Prema tome, nije potrebno da mi bilo što objašnjavaš.

– Hoćeš li prestati ponavljati moje vlastite riječi! – ljutito mi odgovori.

– Oprosti – rekao sam s prividnom skrušenošću. – Samo sam umoran, a ne sviđa mi se zamisao da me jedna mačkica kupi svojim zamamnim tijelom.

– Mačkica... – zagrcnula se od bijesa. – Poveo si me u krevet unaprijed znajući da nećeš prihvatiti posao?

– Uh...uh – progundao sam. – Ti si ta koja je mene povelu u krevet – ispravio sam je pomalo gubeći strpljenje. – Sjećaš li se?

Srdito je ustala i počela se odjevati. Stavio sam ruke pod glavu i ravnodušno je promatrao.

– Gospodine, još ćeš požaliti što si me tako zloupotrijebio – pjenila se djevojka od bijesa.

– Kako se zoveš? – upitao sam znatiželjno.

– Zašto?

– Znaš li ti moje ime?

– Svakako. Pročitala sam ga u knjigi gostiju. Clint Adams.

– U tom slučaju je pošteno da i ja saznam tvoje odvratio sam spokojno je promatrajući.

– Abby – rekla je – Abby O'Shea.

– Dobro, Abby, hvala na društvu – rekao sam blago. – Ako još ikada zaželiš ... samo se javi. Namjeravam još neko vrijeme ostati u gradu – nastavio sam bezbrižno.

Ponovo je kipjela od bijesa.

– Ako mi još ikada približiš, kunem ti se da ću te probosti nožem – rekla je oštro.

Ne čekajući moj odgovor, izašla je iz sobe zalupivši vratima.

VI

Idućega jutra probudila me hladnoća. Na brzinu sam se odjenuo i pošao u potragu za toplim napitkom.

Nisam pošao do Abbyne kavane, već sam se uputio u salun.

– Poslužujete li već alkohol? – upitao sam bermenena.

– Još je rano, ali mogao bih vam uliti malo viskija u kavu – rekao je namignuvši.

– Odlično. A imate li nešto za jelo?

– Jaja sa šunkom.

– Dobro. – Najprije ću kavu.

Pio sam već drugu šalicu kave, kad je Beauchamp ušao. Čim me je ugledao lice mu se ozari.

– Dobro jutro, Clinte – rekao je vedro. – Mogu li ti se pridružiti?

– Svakako.

Pozvao je bermenena i naručio doručak. Zatim se okrenuo prema meni.

– Zovem se Andre, ali prijatelji me zovu Andy. Sinoć ti to nisam uspio reći.

– Koliko je istine u onoj priči o kanadskoj policiji? – upitao sam ga prodorno ga promatrajući.

Iznenadeno me je pogledao.

– Sve. Zar mi nisi povjerovao?

– Na licu mu se zrcalila nevjerica pomiješana s razočaranjem.

– Pitao sam se zašto skupina dezertera luta uokolo i o tome priča, ako je to zaista istina – rekao sam iskreno.

– A zašto ne? – odvrati on. – Ovdje nam nitko ništa ne može. Kanada je preko – mahne prema sjeveru.

– Možda imaš pravo – složio sam se zamišljeno. – Što si ono rekao ... koliko vas ima?

– Osamnaest. Svi radimo u rudniku, premda nam se taj posao ne sviđa.

– Ali zato bar dobivate plaću.

– Slaba utjeha – rekao je utučeno. – Sve što dobijemo izgubimo na pokeru, pogotovu kada padnemo u šake nekom varalici nalik onome sinoć. Ali što bismo drugo ovdje mogli raditi? Kako se zabaviti, do vraga?

– Zašto onda ostajete?

Uto nam pride barmen noseći tanjure sa šunkom i jajima.

– A kava? – upita Besuchamp trljajući ruke.

– Imam samo dvije ruke – progunda barmen dobroćudno. Donijet ću je odmah.

– Zašto ostajem!? – nastavi Beauchamp nalaktivši se na stol. – Ne znam razloge ostalih, ali ja se nadam da će se nešto dogoditi ...

– Kao na primjer?

– Oh ... da će nam komesar poslati poruku da je sve sredio pa da se možemo vratiti, dobiti plaće, da nećemo biti optuženi zbog dezertiranja.

– Po tomu bih rekao da si volio poziv mountieja?

Na trenutak je zamišljeno jeo.

– Više nego bilo koji drugi. Život mountieja je usamljen, ali poseban je osjećaj kada nosiš uniformu, posebna čast, ako znaš što mislim.

– Mislim da znam – zakimao sam glavom prisjećajući se svih onih godina kad sam s ponosom nosio šerifsku zvijezdu.

– Čime se ti baviš?

– Putujem – slegnuo sam ramenima. – Ponekad popravljam puške i revolvare, a ponekad prodam i koji svoj izum.

– Takvim životom nisam nikada živio, nomadskim – zamišljeno će Andy. – Nikada nisam mnogo putovao. Rođen sam u Kanadi i sada sam prvi put izvan svoje zemlje.

– Ti si Francuz? – upitao sam otkrivši u njegovu govoru slab strani naglasak.

– Jesam, ali od malih nogu govorim engleski i više se njime služim.

– Zašto si dezertirao? – upitao sam zamišljeno proučavajući njegovo lice. Moglo mu je biti tridesetak godina.

– Oh, ne znam – promrmlja on.

– Bio sam nezadovoljan zato što nisam dobio plaću, ali to nije sve

– rekao je potvrđujući moje sumnje. – Bio sam pod utjecajem ... možda čak i pritiskom ostalih svojih drugova koji su to željeli napraviti, ali nisu dok im se nisam pridružio. Nisam mogao odoljeti...

– A sve to je donekle i nalik na avanturu, zar ne?

Beauchamp se dječaćki osmjehne.

– Da, priznajem da je i to posrijedi. Bila je to prilika da napustim svoju zemlju prvi put u životu i da se otisnem u svijet, ali sada – glas mu utihne, a na licu mu se pojavi zabrinut izraz.

– Što je? – upitao sam.

– Prvi put mi je palo na um da se možda nikada više neću vratiti u svoju zemlju – prizna utučeno.

– Ostat ćeš ovdje i čekati da ti netko pošalje poruku da si dobro došao u Kanadu – rekao sam, a on potvrdi kimajući glavom. – Ne mogu te za to kriviti, Andy, no mogu ti dati dobar savjet – rekao sam ozbiljno.

– A taj je? – upita mladić s iščekivanjem.

– Pokušaj ostati izvan pokera osobito kada su ti suigrači nepoznati i sumnjivi, pa ćeš uštedjeti novac.

– Ha! – nasmije se mladić. – Novac sigurno neću uštedjeti. Ne potrošim li ga na pokeru, ostavit ću ga u kući gospođice Lottie.

– Čuo sam za nju.

– Ah, da samo vidiš kakve ima djevojke. Takvih ljepotica nigdje nema – u Andyjevim očima pojavi se sanjarski izražaj. – Povest ću te onamo, prijatelju.

– Ne vjerujem da ćeš moći – rekao sam sa smiješkom.

– Zašto ne? – začudi se on.

– Ne običavam plaćati za te stvari.

– Ne plaćaš ni ondje, barem ne izravno – reče mladić. – Kod gospođice Lottie možeš poći na partiju pokera. Ako dobiješ, ne dobivaš novac – rekao je značajno.

– Shvaćam što mi želiš reći – promrmljao sam. – To bi moglo biti zanimljivo.

– To znači da ćeš večeras poći onamo sa mnom – Andy gurne tanjur i ustane. – Naći ćemo se ovdje oko šest sati?

– Dobro, bit ću ovdje.

Andy posegne za novčanikom u namjeri da plati doručak.

– Ovoga puta je tebe častim – rekao sam odlučno.

VII

Nakon dolaska u neki grad obično se najprije javljam predstavniku vlasti, zato što moja reputacija ponekad izaziva neprilike. Ovoga puta nisam bio siguran je li se moja »slava«¹ pročula sve dōvde, ali sam ipak odlučio posjetiti šerifa, predstaviti se i malo s njim popričati.

Barmen mi je kazao kako mogu najbrže stići do šerifove kancelarije. Tom prilikom sam malo popričao s njim, hvaleći izvrstan doručak. Čovjek mi je rekao da ga je pripremila njegova žena, te da je on vlasnik saluna.

– Koliko dugo živite u ovom gradu? – pitao sam ga.

– Od rođenja – odvrati on – i ne bih želio živjeti nigdje drugdje.

Visok i krupan, imao je snažne ruke i gustu kovrčastu kosu. Bio sam siguran da s mnogim izgrednicima u salunu uspješno izlazi sam nakraj.

– Što mi možete reći o Abby O'Shea? – upitao sam. – Od dolaska ovamo sreo sam je dvaput – objasnio sam sa smiješkom.

– Abby je hladna i proračunata – reče vlasnik saluna. – Lijepa, ali bez srca. Došla je ovamo prije godinu dana i kupila onu prodavaonicu.

– Čini mi se da joj posao ne ide baš dobro.

– Ne bih rekao da oskudijeva u novcu.

– Odakle joj?

– Ne mogu vam to reći – čovjek slegne ramenima. – Rekao bih da joj nimalo ne smeta što joj je prodavaonica uvijek prazna a također i salun. Nije se ni potrudila da uvede kartanje kojim bi jamačno privukla mušterije.

– Kako se slaže s ostalim sugrađanima?

– Nema prijatelja, ali ni neprijatelja. – Čovjek se počeo po bradi.

– Prilično je zatvorena i osamljena.

– Shvaćam.

– Ako vam nedostaje žensko društvo, podite do gospodice Lottie. Njene su djevojke toplije i nježnije.

– A otkud vi to znate – pitao sam zadirkujući – ta vi ste sretno oženjen čovjek, nije li tako?

Usne mu se razvuku u obješnjački osmijeh.

– Čujem druge kako pričaju – rekao je smješkajući se.

– Hvala na doručku i razgovoru.

– Dodite večeras, prijatelju – pozove me on – častit ću vas pićem.

VIII

Na vratima male nove kuće od opeke stajao je natpis: John Tambor, šerif.

Za hrastovim stolom sjedio je čovjek sa zvijezdom na grudima.

– Što mogu uraditi za vas, stranče? – Šerif je bio vitak čovjek, četrdesetih godina, dobro odjeven s ulaštenim čizmama. Na boku mu je visio »remington«² u prilično izlizanim koricama.

Odmah sam zaključio da je šerif Helene kicoš, čovjek vjerojatno popularan među ženama i to mi se nije svidjelo.

– Jučer sam doputovao ovamo, šerife. Želio sam se samo javiti predstavniku zakona.

– Traže li vas zbog nečega? – oči mu se suze.

– Ne traže.

– Bježite li od koga?

– Ne.

Šerif se namršti.

– Zašto ste onda došli u moju kancelariju?

– Nekad sam radio kao šerif – objasnio sam. – Znam da je važno da šerif zna nešto o kretanju stranca u svome gradu. Mislio sam vam samo olakšati posao. To je sve.

– Kako se zovete? – upita oštro me promatrajući.

– Clint Adams – rekao sam ne pomakavši se s mjesta.

– Gdje ste odsjeli?

– U hotelu. Ne znam mu ime, ali slovo »o« je ispalo s natpisa na kome piše »Hotel«.

– To je hotel Dekea Mansona – reče šerif. – Jamačno ste mu jedini gost.

– A to znači da ću biti dobro poslužen – rekao sam s osmijehom. Nasmije se i on kao da zna da neće biti tako.

– Dobro je, prijatelju, javili ste mi se. Nastojte da se više ne sret-nemo, jer će to značiti da je sve kako valja, zar ne? Koliko namjera-vate ostati?

– Još nisam odlučio – rekao sam hladno.

– Javite mi se prije odlaska. – Otrese nevidljivi ili samo njemu vidljivi trun prašine s lijepe košulje. Opazio sam da mu je revolver prilično zapušten, a nikada nisam cijenio čovjeka koji više pazi na svoju odjeću nego na oružje.

IX

Izašavši na ulicu osjetio sam kako mi hladnoća ponovo prodire u kosti i odlučio kupiti topliji kaput.

Najbolje je da odem do Abby, zaključio sam nakon kraćeg oklijevanja.

Unatoč svemu, ta me je mlada žena na neki način općinila te sam se neprekidno pitao za koji je posao trebala čovjeka. Znatiželja, te potreba za novim kaputom, bili su dovoljna izlika da je ponovo vidim.

I njena hladnoća o kojoj je pričao vlasnik saluna, a koju sam djelomično i osjetio prilikom njezina posjeta hotelu, bila je za mene izazov. Pitao sam se kakva bi ljubavnica bila kad bi malo više osjećaja pokazala prilikom vođenja ljubavi.

Prodavaonica je bila prazna. Ni djevojke nije bilo na vidiku.

– Abby O'Shea! – viknuo sam.

– Ima li koga?

Zavjesa iza tezge se pomakne, a na otvoru se pomoli djevojčina glava. Izražaj zbunjenosti ustupi mjesto razočaranju kada me je prepoznala.

– Oh, to si ti – rekla je.

– A koga si očekivala?

– Nikoga – odrezala je oštro. Na sebi je imala mušku košulju i traperice, ali zato nije izgledala ništa manje ženstveno.

– Ne smiješ ostavljati prodavaonicu praznu. Mogao bi ti netko nešto ukrasti – rekao sam zabrinuto. – Jesi li zato trebala pomoć?

– A tko kaže da je trebam?

– Pa rekla si da mi nudiš posao – promrmljao sam zbunjeno.

– Ah, to – odmahne rukom. – To nema veze s ovim ovdje.

– Sa čime ima? – pitao sam znatiželjno.

Nije odgovorila na moje pitanje, već me uputila:

– Što želiš?

– Topli kaput – rekao sam.

– Imam jedan s podstavom od krzna – ispod tezge je izvukla ka-

put od demima podstavljen krznom.

— Čini mi se da mi veličina odgovara — rekao sam navukavši kaput na sebe. — Koliko stoji?

Rekla je cijenu, a ja sam odmah platio.

— Je li to sve? — nastavila je hladno.

— Zašto si tako neljubazna? — pitao sam prijekorno.

— Možda zbog muškaraca koji me iskorištavaju — rekla je s gorčinom.

— Čekaj malo — oštro sam se umiješao. — Ti si k meni došla sinoć, a ne ja k tebi, zar ne? Nisam te čak ni pozvao.

— Zaboravi na sve to — rekla je ukočeno. — Imam posla.

— Mislio sam da bismo možda mogli početi iznova... i postati prijatelji — nudio sam pomirenje.

Odmahnula je glavom.

— Sumnjam — lice joj je bilo bezizražajno. — Nemam vremena za prijatelje.

— Žao mi je što to čujem.

— Imam posla. — Želiš li još nešto?

— Ne, Abby. Ništa samo se vrati svome poslu. Nadam se da ćeš u njemu naći sreću — rekao sam pomalo zajedljivo.

— To i namjeravam — odvratila je odlučno i nestala iza zavjese.

X

Ostatak dana proveo sam tumačajući gradom. Tako sam otkrio gradsko kupalište i odlučio se u njemu okupati. Uživao sam ljenčareći u toploj vodi, zatim sam se istrljao čistim ručnikom i navukao odjeću. Osjećao sam se kao preporođen. Stigavši u hotel, presvukao

sam se u čistu odjeću i uputio se na sastanak s Beauchampom.

U salun sam stigao osvježen i čist, ali promrzao. Andyja još nije bilo.

— Potrebno mi je nešto da me zagrije obratio sam se simpatičnome vlasniku.

— Ovo će odmah djelovati — nasmiješio se stavljajući pred mene punu čašu viskija. — Niste navikli na hladne zime, hm?

— Nisam na ovako hladne — priznao sam. — U nekoliko sam navrata doživio hladne zime u Oklahomi i Teksasu, ali ovo... — nagnuo sam čašu i ispio viski u jednom gutljaju. Krv mi je stala odmah kolati brže, a toplota se razlijevati tijelom.

— Hladnoća u Montani je gotovo jednaka onoj u Kanadi — reče vlasnik.

— Kako sam to, do vraga, mogao znati kad nikada nisam bio sa sjeveru? — rekao sam muklo. — Može li još jedna? — pitao sam pokazujući na čašu.

Lagano sam pijuckao drugu čašu viskija, promatrajući stolove.

— Nismo se ni predstavili jedan drugome — reče vlasnik. — Moje je ime Jake Flynn.

— Adams, Clint Adams — pružio sam ruku i on je snažno otisne.

— Jeste li razgledali grad? — pitao me. Kimnuo sam glavom, a on nastavi: — Veći je od ostalih rudarskih gradića, no u rudnicima je sve manje zlata.

— Što će se dogoditi kada ga više ne bude?

Čovjek slegne ramenima.

— Mnogi će odseliti.

— A vi?

— Ostat ću — odvrati Jake bez oklijevanja. — Naposljetku, ovo je moj rodni grad.

Kimnuo sam glavom u znak razumijevanja i zamolio ga da mi kaže nešto više o pokeru što se igra u Lottienoj kući.

– Gosti ulazu novac, a ona djevojke. Pobjedi li gost, ima pravo provesti sat, dva ili cijelu noć sa svojim zgoditkom – Jake se nasmije.

– Zvuči mudro

– Jesi li spreman, prijatelju? – čuo sam iza leđa veseli Andyjev glas.

– Jesam A ti?

– Bit ću čim popijem piće – odgovori on obješenjački.

– Gdje su ti prijatelji?

– Kod Lottie. Čekaju nas.

– Kako izgleda Lottie? – pitao sam znatiželjno.

Jake i Andy izmijenjali su značajne poglede.

– Ah, gospodica Lottie je prava ljepotica – oduševljeno će Andy.

– Sve su joj djevojke lijepe, ali nijedna nije ravna vlasnici.

– Zaista? – upitao sam odjednom obuzet nestrpljenjem da što prije upoznam tu ženu.

– Ona, međutim, ne sudjeluje u igri – nastavi Andy. – Samo njene djevojke.

– Ako je tako lijepa kako kažeš – rekao sam – onda je to prava šteta.

– I jest, prijatelju moj – rekao je Andy sa žaljenjem.

XI

Na putu do Lottie, Andy mi povjerljivo reče:

– Jakeova žena vjerojatno ne zna da je njezin muž nekoliko puta bio u kući užitaka.

– Ili još više?

Andy se nasmije.

– Odlazi onamo kad god mu se pruži prilika. Jesi li upoznao gospodu Flynn?

– Još ne.

– Krasna žena, izvrsna kuharica, ali kad je riječ o ljepoti... – Andy značajno pucne prstima. – Radije bih uzeo tvoga konja.

– Jesi li ga vidio?

– Nije potrebno – obojica smo prasnuli u smijeh. – Ali Jake zaista voli svoju ženu – dodao je Andy iznenada se uzobiljivši.

Lottiena kuća, premda nije smještena u središtu grada ili u njegovu najboljem dijelu, ima izuzetno dobar položaj i doima se gotovo veličanstveno sa svoja dva krila, obojena u bijelo i s kitnjastim natpisom iznad masivnih hrastovih vrata.

– Lijepa kuća – promrmljao sam s divljenjem. Do nas je dopirao smijeh pomiješan sa zvucima glazbe i mene obuzme uzbuđenje pri pomisli na večer koja zaista dosta obećava.

– Uživat ćeš večeras ovdje, Clinte – Andy kao da mi je čitao misli. – Ako voliš žene i poker, ovo je pravo mjesto za tebe.

Ubrzo smo se našli u prostranoj, blještavo osvijetljenoj sobi. Opazio sam odmah nekoliko kartaških stolova, a oko njih mnogo igrača i promatrača. Kraj svakog stola stajale su i dvije ili tri djevojke, ljepuške i našminkane, u večernjim haljinama izazovna kroja.

– Koliko ima djevojaka ukupno? – pitao sam Andyja šapatom.

– To nitko ne zna – odvrati Andy. – Možda četrdeset ili pedeset.

– To je previše za jednu... ovakvu kuću... – promrmljao sam.

– Oh, ovo nije obična kuća za zabavu, Clinte. Ne možeš je mjeriti standardnim mjerilima. Želiš li igrati?

– Najprije ću malo promatrati – rekao sam – ali ti slobodno igrati.

– Pet partija je maksimum, prijatelju – čuo sam glas djelatelja karata koji je nešto objašnjavao jednome igraču. – Poslije toga morate prijeći za drugi stol i dati šansu drugima.

Ali ja želim baš tu crnooku djevojku – bio je uporan čovjek.

– U tom ćete slučaju morati čekati red – objasni djelatelj karata.

– Ali imate slobodnih mjesta za drugim stolovima, a sve su djevojke lijepe.

– Nemaju takve crne oči – tvrdoglavo će čovjek odjeven u prijavu rudarsku odjeću. Očito je došao ovamo ravno iz rudnika.

Pogledao sam crnooku i opazio da nije osobito lijepa, ali je imala krupne crne oči koje su doista mogle privući muškarca.

– Slušaj, prijatelju, nemoj da moram zvati pomoć...

– To neće biti potrebno – umiješa se Andy i obrati se svome drugu. – Hajdemo, Dane. Neka sada netko drugi igra – uhvatio ga je za lakat.

Rudar pogleda Beauchampa koji mu je očima pokušavao prenijeti poruku.

– Ne želimo nepravilike, zar ne? – nastavi Andy odlučno.

– Ne – složi se Dan nevoljko. – Ne želimo.

Stajao je nepomično i zurio u crnooku djevojku koja mu se ljupko smiješila. Znao sam da će iskoristiti prvu priliku da se vrati za taj stol.

– Zamalo je izbila tuča – šapne mi Andy.

– Spasio si prijatelja – rekao sam pokazavši glavom prema rudaru.

Andy me iznenađeno pogleda.

– Oh, ne, spasio sam djelatelja karata. Dan Dupree može izaći nakraj s trojicom onakvih u isto vrijeme.

XII

Andy Beauchamp je zauzeo Danovo mjesto.

– Na koga želite igrati? – upita ga djelatelj karata. Okrene se na stolici s izrazom dosade na licu. – Mindy, Diane ili Lindu.

Tamnooka djevojka u koju se zagledao Dan zvala se Diane i Andy bez oklijevanja pokaže prstom na nju.

– Diane.

– Minimalan ulog je deset dolara.

– Dijeli – reče Andy.

– Igramo sa sedam karata – izjavi bankar. Najprije je dao Beauchampu kralja pika otkrivenog i dvije neotkrivene dame. Sebi je podijelio desetku herca.

Pažljivo sam ga promatrao dok je dijelio karte. Andyju je podijelio dečka pika, a sebi devetku herca. Andy je imao prilično dobre karte i neprekidno je pivisivao ulog. Utoliko je bilo veće njegovo zaprepaštenje kada ga je bankar nadigrao izvukavši mu sve do posljednjeg žetona.

Očekivao sam da će Andy od mene zatražiti pozajmicu, jer su ga krupne crne oči gotovo molile da to učini, ali nije to uradio. Moje je poštovanje prema njemu još više poraslo.

– Ti si na redu – rekao mi je bespomoćno slegnuvši ramenima.

Sjeo sam na njegovu stolicu.
– Koliko ulazete? – upita me bankar. – Mindy, Dianne...

– Diane – prekinuo sam ga oštro. – Počnite dijeliti.

Dobio sam kralja karo i desetku pika u ruke, a na stolu kraljicu trefa.

– Deset dolara – rekao sam.

– Dolazim – uzvрати on. Pitao sam se zašto uvijek ne povišuje ulog i tako se ne skuplja više gotovine na sredini stola. No, pretpostavio sam da bankar s vremenom razvije osjećaj o tomu kako će se postaviti u određenom trenutku. Onoliko koliko sam dosad mogao vidjeti, dijelio je karte pošteno.

– Posljednja karta – rekao je nakon nekog vremena.

– Četrdeset dolara – rekao sam okrznuvši još jednim pogledom karte.

Posljednja karta bila je as koji mi je trebao da ga pobijedim.

– Zašto niste povećavali uloge kad ste imali takve karte? – pitao je ljutito.

– Zašto bih to uradio? – slegnuo sam ramenima trpajući novac u džep.

– Jer je takav običaj – bijesno će bankar. – Nećete li mi pružiti priliku za revanš?

Ostatak žetona gurnuo sam u ruke Andyju.

– Moj prijatelj će to uraditi umjesto mene.

Andy pogleda žetone, a zatim crnooku djevojku.

– Hvala – reče ganuto.

– Nije vrijedno spomena – odmahnuo sam rukom. Okrenuo sam se prema drugom stolu, no još sam čuo kako Andy pita bankara. – Koliko dugo imam pravo na nju?

Nismo čuli odgovor, jer je Dan Dupree divlje jurnuo na Andyja.

– Uzeo si moju žensku – zagrmio je bijesno.

– Dane, čekaj... – pokušavao ga je zaustaviti Beauchamp, ali razbješnjela rudara ništa nije moglo zaustaviti.

Ako izbiје tučnjava, znao sam da ću ja za nju biti kriv. Nisam li ja dobio žetone i darovao ih Andyju? Zato sam se hitro bacio između Andyja i Dana. Zgrabio sam Dupreea oko struka tako da smo obojica poletjeli na kartaški stol. Žetoni i karte razletjeli su se na sve strane, a također i uplašene djevojke.

– Moja je, moja – vikao je Dupree ustajući.

– Smiri se, Dupree – odvratio sam, ali me snažni rudar nije htio slušati.

Ustao sam prvi i snažno ga udario desnicom posred brade. On zamahne ljevicom koju sam za dlaku izbjegao. Sa dva brza udarca oborio sam ga na pod. Ona me je pri tom čizmom pogodio u slabine tako da sam se i ja ispružio na podu.

– Dane – čuo sam Andyjev užasnut glas, ali Dupree nije nikoga slušao. Nije više vodio računa o tome s kim se ili zašto bori. Sada mu je bilo samo do tučnjave.

– Dane, nemoj – Andy mu se približi, ali ga Dupree snažno udari desnicom pa je Andy odletio na obližnji stol. Zatim se ustremio na mene.

Zgrabio sam stolicu i udario ga njome u grudi. Zateturao je, a stolica se raspala od jačine udarca, pa mi je u ruci ostala samo jedna noga.

Zamahnuo sam i snažno ga udario nogom u želudac, a zatim rukom u bradu. Čovjek je izgubio ravnotežu i ponovo se ispružio na

podu, omamljen od udaraca, ali još pri svijesti.

Nisam ga više želio udarati, bojeći se da mu ne nanesem teže ozljede, ali jedan od bankara nije tako mislio. Dohvatio je nogu razbijene stolice i zamahnuo u namjeri da udari rudara.

— Ne — munjevito sam zgrabio čovjeka za ruku. — Dosta je bilo.

— Maknite mi se s puta — progundao čovjek. — Ovo je moj posao.

— Očito mu je to bio najdraži dio posla, pomislio sam cinično.

— Clinte, pazi — čuo sam Andyjev glas. Okrenuo sam se na vrijeme da opazim drugog bankara kako mi prilazi. Pogodio sam ga nogom od stolice u glavu te se odmah stropoštao na pod.

Okrenuo sam se i zamahnuo ponovo nogom od stolice no u posljednjem trenutku prepoznao sam Andyja.

— Hej, polako — vikne on, a oteklina na licu od Danova udarca postojala je svakim trenutkom sve veća.

— Trebali bismo otići — rekao sam mu — prije no što bankari pozovu pojačanje.

— Moramo povesti Dana — rekao je on pokazujući na rudara koji je pokušavao ustati.

— Što?

— On je moj prijatelj — odlučno će Andy.

— I to mi je neki prijatelj — progundao sam, ali sam se sagnuo zajedno s Andyjem i pomogao Danu da ustane. — Idemo — rekao sam dok smo ga vukli prema vratima. Na izlazu su stajala tri čovjeka s palicama u rukama.

— Prokletstvo — promrsio sam kroza zube. Nerado sam izvlačio revolver, ali nisam mogao dopustiti da me trojka na vratima pretuče.

Na sreću se vrata iza njihovih leđa u tom času otvore i na njima se pojavi šerif John Tambor.

— Što se ovdje događa?

Bankar s moga stola korakne naprijed.

— Ova trojica započela su tuču, šerife — reče pokazujući na nas.

Šerif je prelazio pogledom s nas na njih.

— Dobro, Adamse — reče napokon. — Ti i tvoja dva prijatelja nastavite put do moga zatvora. Nakon dobrog sna ujutro ćemo sve srediti.

— Sa zadovoljstvom, šerife — rekao sam naklonivši se. — Hajdemo — obratio sam se Andyju. Obojica smo se zlobno nasmiješili Lottienim ljudima. Upravo sam namjeravao zahvaliti šerifu na njegovu posredovanju, kad nas je Dan Dupree uvalio u još veću nevolju.

Uz divlji krik navalio je na šerifa.

XIII

U zatvoru sam bio i prije, ali samo s druge strane rešetaka. Sada sam se prvi put našao u ćeliji, zaključan izvana i bez ključa.

— Neće nas zadržati dugo — tješio me Andy.

— Neće — složio sam se. — Vjerojatno će nam odrediti novčanu kaznu i pustiti nas danas.

— Bili smo u susjednim ćelijama, a Dan Dupree je prošle noći odveden liječniku i nije doveden natrag. Nadao sam se samo da ga nisam udario previše jako.

— Ne brini — rekao mi je Andy kada sam izrazio svoju zabrinutost. — Dan ima tvrdu glavu.

— Žao mi je, ali bojao sam se da će te ubiti. Osjećao sam se krivim zato što sam ti ja dao žetone.

– Sve će se srediti – umirivao me Andy. – Dan nije zlopamtilo. Ponekad reagira naglo i nepromišljeno, ali dobar je drug i odan prijatelj.

– Kako tvoje oko?

– Boli – lagano dodirne otečeno oko. – Čini se da nam se naši planovi nisu ostvarili, zar ne?

– Uistinu je tako, no ta me vrst pokera zapravo ne zanima. Bankar nema što izgubiti.

– To vidim – reče on. – Ali ona djevojka s tamnim očima...

Da, bilo je nečeg u tim očima, pomislio sam. Uto smo začuli okretanje ključa u bravi. U hodniku se pojavi šerif.

– Ovoga puta izvući ćete se s blagom novčanom kaznom – rekao je oholo, otključavajući najprije Andyjevu, a zatim moju ćeliju.

Vratio nam je naše oružje, ali je pokušao zadržati moj mali kolt.

– I drugi kolt, šerife – rekao sam ispruživši ruku.

Ošine me bijesnim pogledom, ali bez riječi otvori ladicu i pruži mi oružje.

– Čini se da sam zaboravio – promrsi kroza sube.

– I meni se čini – rekao sam podrugljivo. Zatim sam se okrenuo Andyju. – Hajdemo odavde. Častim te dobrim doručkom.

– Sjajno – reče zadovoljno protrljavši ruke.

– Adamse – vikne Tambor kad smo bili na vratima. Ja sam zastao ne okrećući se. – Ubuduće pripazi na svoje vladanje, jer neću imati milosti kao ovoga puta. Jasno?

– Jasno, šerife – dobacio sam preko ramena i izašao za Andyjem na ulicu.

– Poslije doručka potražiti ću Dana Dupreea da vidim kako mu je – rekao sam.

– Ne moraš brinuti. Siguran sam da je već na poslu. Reći ću mu da si mu želio pomoći i bit će mu drago.

– Je li i on bivši pripadnik konjičke policije?

Jest – odvrati Andy. – On je taj koji me je nagovorio da dezertiram.

– A što je naveo kao razlog?

– Rekao je da mu je potreban netko tko će ga izvlačiti iz neprilika – nasmije se Andy.

XIV

Jake mi se pridružio kod druge šalice kave u koju mi je natočio viskija.

– Čujem da ste se sinoć lijepo zabavili – pune mu se usne razvuku u osmijeh.

– Mogli smo biti i bez toga – rekao sam kiselo.

– Priča se da si nokautirao dvanaestoricu Lottienih ljudi prije no što te je šerif odvuкао u zatvor.

– Ljudi pretjeruju. Sredio sam ih samo jedanaest.

– Čovječe – uzdahnio je – što bih dao da sam bio ondje. Odavna se nisam pravo potukao.

– Idući put ću te pozvati – obećao sam.

– Zapamtiti ću to – ugledavši jednu mušteriju ustane i požuri prema šanku.

Ispio sam do kraja kavu kada mi se ponovo pridružio.

– Oh, da, gotovo sam ti zaboravio reći – rekao je udarivši se rukom po čelu.

– Što?

– Lottie te želi vidjeti.

Zurio sam zapanjeno u njega.

– Lottie? Iz kuće užitaka?

– Baš ona.

– Zašto me želi vidjeti? – čudio sam se iskreno.

– Jamačno je propustila sinoćnju predstavu – nasmije se on. – Želi te upoznati, a možda ti i ponuditi posao – obješenjački se nasmije.

– Možda. Živi li u kući užitaka?

– Ne, Lottie ima kuću na južnom kraju grada. Najveća je i najljepša u tom dijelu.

– To nije najbolji dio grada, zar ne?

– Da jest, Lottie ondje ne bi podigla kuću – odvrati on mirno.

– Dobro, Jake. Posjetit ću je.

– Obrij se i dotjeraj – posavjetuje me. – Lottie voli njegovane muškarce – reče namignuvši.

– Odakle to znaš?

Usne mu se razvuku u širok osmijeh.

– Tako pričaju.

XV

Posjet gradskoj kupalaonici i čista odjeća vratili su mi dobro raspoloženje, pa sam se osvježen zaputio prema južnome dijelu grada.

Čim sam ugledao kuću, znao sam zašto je Jake rekao da ću je lako pronaći. Bila je bijela, velika, građena u sličnom stilu kao i Lottienina kuća užitaka. Uz to je još bila i ograđena čvrstom ogradom.

Vrata mi je otvorila mlada Crnkinja.

– Što želiti?

– Želim vidjeti gospodicu Lottie.

– Ona ne vidjeti nikoga ovdje – Crnkinja je loše govorila engleski.

– Mene će primiti – rekao sam odlučno.

– Ja sumnjati – rekla je djevojka sumnjičavo. – Kako je vaše ime?

– Clint Adams.

– Vi čekati ovdje, ja reći moja gospoda – djevojka mi zalupi vratima pred nosom. Čekao sam na trijemu sve dok se nije ponovo pojavila. Ovoga puta u očima joj se zrcalilo poštovanje.

– Gospodica Lottie reći da vas želi vidjeti – rekla je znatiželjno me promatrajući, kao da provjerava čime sam to zaslužio toliku čast njene gospodarice.

– Znao sam to – rekao sam odlučno i stupio u kuću.

Predvorje je bilo raskošno i govorilo je o bogatstvu vlasnice. Sigurno Lottie dobro zarađuje, pomisli sam cinično.

– Gospodica Lottie želi da joj se pridružiti na kava u salon – rekla je služavka.

Kroz francuska vrata ušli smo u prostrani salon. Za stolom je sjedila žena izuzetne ljepote.

Prešla je tridesetu. Tamnu kosu skupila je na potiljku otkrivajući tako bijeli labudi vrat. Očima mačjeg oblika teško je bilo odrediti boju, a možda pripadaju onoj vrsti koja mijenja boju ovisno o odjeći koju nosi. Na sebi je imala svileni ogrtač nebeskoplave boje stegnut u struku. Opazio sam da joj se bujne i čvrste grudi napinju ispod tanke prozirne tkanine.

– Gospodin Adams? – upita ona.

– Da, gospodo.

Rukom mi je pokazala da sjednem.

– Lulu će nam odmah donijeti kavu. Želite li nešto pojesti? – imala je mek promukao glas.

– Ne, hvala. Upravo sam doručkovao. Dovoljna mi je kava.

– Čula sam da ste noć proveli u zatvoru.

– Tako je. Sinoć nismo imali sreće u vašoj kući. Žao mi je ako sam vam nanio kakvu štetu i voljan sam platiti...

– Besmislica – odmahнула je rukom. – Nemate što platiti.

Uto uđe Lulu s poslužavnikom. Natočila nam je vruću kavu i brzo se povukla.

– Oprostite, gospodice Lottie...

– počeo sam, ali me žena žustro prekinula.

– Ne zovite me imenom koje je napisano na kući užitaka. Moje je ime Leticia Newman. Molim vas, zovite me Leticia – dodala je ljupko.

– Imate lijepo ime – pogledi su nam se na trenutak susreli – a to nije ni čudno, uzme li se u obzir vaša ljepota. Ime vam uistinu pristaje – dodao sam galantno.

Pogledala me je širom rastvorenih očiju.

– Oh, nebesa, čovjek koji umije lijepo govoriti i dobro se služiti rukama – rekla je s divljenjem.

– Iskreno rečeno, nisam se služio pesnicama nego nogom razbijene stolice – rekao sam obješenjački.

– Uz to je i pošten – nastavila je ona. – Vi ste doista rijedak muškarac, gospodine Adamse.

– Ne bih rekao – odvratio sam skromno.

– Jeste li uz to i skromni? – upitala me odmah.

– Ne bih rekao. Znam svoje vrline, ali ne običavam se njima hvaliti – odlučno sam je pogledao.

– A koje su to vrline, gospodine Adamse? U čemu ste osobito dobri? – pitala je ne krijući znatiželju.

Slegnuo sam ramenima, pitajući se čemu to ispitivanje.

– U pokeru, rukovanju oružjem...

– Popravljanju i upotrebi, zar ne? – rekla je.

– Tako je – iznenadilo me što je toliko znala o meni.

– I?

Ponovo sam selgnuo ramenima, a ona nastavi:

– Žene?

– Proveo sam s njima lijepih trenutaka.

– Da – kritički me promatrala.

– Vjerujem da jeste. –

Leticia, oprostite što sam toliko izravan, ali...

– Željeli biste znati zašto sam vas pozvala ovamo – završila je umjesto mene.

– Da – pogledao sam je ravno u oči.

– Zbog znatiželje, pretpostavljam – rekla je zamišljeno. – Benjamin, čovjek koji vam je sinoć dijelio karte bio je vrlo uzbuđen. Rekao je da ga još nitko nije toliko uznemirio i uzrujao za vrijeme igre kao vi.

– Krajnje je vrijeme da mu netko stane na žulj – rekao sam nemilosrdno.

– Osim toga, nikome nije pošlo za rukom da pretuče moje ljude – nastavila je Leticia, ne osvrćući se na moju upadicu.

– Rekao sam vam da je cijeli posao obavila noga stolice.

A oni su imali teške palice – rekla je ona. – Zašto niste upotrijebili revolver?

– Nije bilo potrebno.

– Mogli su vas pretući.

– Možda, ali nisu.

– Ne, nisu – ponovila je. – Gospodine Adamse, ne tražite li slučajno posao? – upitala je oklijevajući.

Do vraga, pomislio sam, zašto mi dvije lijepe žene iz Helene nude posao?

– Ne, ne tražim.

– Niste me ni pitali što bih vam mogla ponuditi – promrmrljala je iznenađena mojim odlučnim odgovorom.

– Nije potrebno. Hvala na kavi – rekao sam uljudno.

– Nisam još završila razgovor s vama.

– Ali ja jesam s vama – odvratio sam suho. – Zar ćete sada postati grubi? – upitala je, očito se zabavljajući.

– Ne, neću – rekao sam ustajući. – A sada me ispričajte. Žurim – dodao sam ugrađeno.

– Vi ste odista izuzetan čovjek, gospodine Adamse – oči joj bljesnuše.

– Neću proturječiti jednoj dami.

– Željela bih s vama ponovo govoriti.

– Zašto ne? Idući put ćemo doručkovati u mome hotelu. Želim vam ugodan dan, Leticia – lagano sam se naklonio i pošao prema vratima.

– I ja vama, gospodine Adamse. Vidjet ćemo se ponovo – dobacila je za mnom.

XVI

Tumarajući gradom našao sam se ispred banke u blizini Lottiene kuće užitaka. Dnevni utržak lako je bilo njenim službenicima odnijeti u susjednu zgradu. Zatim sam ugledao i crkvu u koju nisam ušao, jer mi je pogled privukao natpis North Texas iznad ulaza u susjedni salon.

Vlasnika sam pitao zašto se salon tako zove.

– Ja sam iz Teksasa – glasio je odgovor. – Kako bih drukčije mogao nazvati ovo mjesto? Jeste li i

vi možda Teksašanin? – upita s nadom.

Odmahnuo sam glavom.

– Došao sam s Istoka, dugo živio u Oklahomi, a poslije i u Teksasu.

– Ovdje ćet uvijek biti dobro došli. Svi Tekšašani iz grada zalaze ovamo.

– Hvala, upamtit ću to – rekao sam zaputivši se prema izlazu.

Poslije North Texasa krenuo sam prema Jakeovu salonu.

– Kako je bilo? – pitao je nestrpljivo.

– Ponudila mi je posao.

– Kakav?

– Nisam pitao.

– Odbio si je?

– Jesam. Daj mi pivo, molim te.

– Zašto si to uradio? – pitao me stavljajući preda me čašu s pivom.

– Od dolaska ovamo upoznao sam dvije žene. Obje su mi ponudile posao, Jake.

– Koja je bila druga? – pitao je znatiželjno.

– Abby O'Shea.

– To znači da ne tražiš posao – reče on.

– Ne, ne tražim, a uz to sam sumnjičav kada žene nude posao muškarcu kojega uopće ne poznaju – rekao sam polako.

– Možda si sumnjičav prema ženama uopće?

– A možda sam samo sumnjičav prema svima. Znaš li rudara koji se zove Dan Dupree?

– Dakako. Poznajem ga. I on je bio umiješan u sinoćnju tučnjavu, nije li tako?

– Da, samo nisam znao da su Beauchamp i on prijatelji. Mislio sam da će ubiti Andyja i zato sam se umiješao.

– To se moglo dogoditi bez obzira što su prijatelji. Dan je nagao i ponekad ne zna što radi. Dobar je kad je trijezan, ali slabo podnosi alkohol.

– Čini mi se da mu je zaista potreban netko da ga spašava od nepravilika – rekao sam poluglasno.

– Za to je potrebno više ljudi – progunda Jake.

– Jesi li čuo kako mu je? – upitao sam.

– Ne brini – umiri se Jake. – Dan nije osjetljiv na udarce.

– Jake, jesu li ti momci... Andy Beauchamp, Dan i ostali zaista dezertirali iz kanadske konjičke policije? – upitao sam oklijevajući.

– Tako su rekli – odvrati on oprezno. – Na sebi su imali civilnu odjeću kada su došli ovamo, ali vjerujem da su zahvaljujući tomu lakše prešli granicu. – Jake protare bradu i nastavi: – Momci su dobri. Često navrate ovamo na piće ili kartanje i uvijek su uljudni.

– Osim Dupreea – naglasio sam.

– Dan je nagle naravi pa često upada u neprilike – prizna Jake.

– Jučer mu je za oko zapela jedna djevojka u Lottienoj kući, ali je nije mogao dobiti na pokeru.

– A Andy jest?

Kimnuo sam glavom.

– Andy je njegov najbolji prijatelj. Ta je djevojka jamačno lijepa – reče Jake.

– Nije ljepotica, ali ima prekrasne oči...

– Diane! – prekine me on. – Da, nisam još vidio takve oči – promrmlja sanjarski.

– Zar i ti? – nasmiješio sam se njegovu oduševljenju.

– Oči su joj nalik na dva duboka jezera u koja bi mogao upa-

sti i nikada iz njih izaći – govorio je tiho i s neprikrivenom čežnjom u glasu.

– Jesi li bio s njom? – pitao sam značajno.

– Ja nisam – naglo se uspravio.

– Ja sam sretno oženjen čovjek – usne mu se razvuku u podrugljiv osmijeh. – Osim toga, ja sam slab igrač u pokeru.

– To ništa ne znači, Jake, barem na osnovi onoga što sam sinoć vidio u Lottienoj kući. I njeni bankari su loši.

XVII

Sjedio sam u kutu sa čašom piva pred sobom kada su Andy i Dan ušli u salun. Andy pokaže prijatelju na mene i ovaj se uputi prema mome stolu.

Tek sada sam opazio da Dan ima izuzetno veliku glavu, toliko veliku da su se čak i njegova široka ramena doimala krhko i slabašno u uspoređenju s njom. Kao i Jake Flynn ni on nije bio osobito visok, ali je bio snažan i mišićav.

Lice mu je bilo namršteno i ja sam se za svaki slučaj odmaknuo malo od stola da bih mogao brže ustati ako bude potrebno.

– Ti si Clint Adams? – stao je ispred mene i zagrmio svojim dubokim glasom namršteno me promatrajući.

– Tako je.

– Ti si onaj koji me je sinoć udario u glavu?

– Da ... – htio sam mu objasniti i zašto sam to uradio, ali on mi nije dao priliku da nastavim.

– Nebesa, mon ami, imaš strašan udarac – u govoru mu se osjećao francuski naglasak. Njegova snažna ruka spusti se na moje rame. – Glava me još boli.

Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim da izraz na njegovu licu znači osmijeh.

– Drago mi je da si dobro – rekao sam svjestan snage što se krije u njegovoj ruci koja je još počivala na mome ramenu.

– Dobro sam – potvrdi on, još jednom me snažno udarivši rukom po ramenu. – Potrebno je više udaraca da bi se Don Dupree izbacio iz igre, ha, ha, ha – grleno se nasmije.

– Vjerujem da je tako – procijedio sam odmaknuvši rame da izbjegnem njegovoj ruci.

Uto nam pride Andy Beauchamp.

– No, jeste li se vas dvojica sprijateljili?

– Oui, mi smo dobri prijatelji – reče Dupree i privuče stolicu da sjedne. – Zajedno ćemo piti.

– Je li to dobra zamisao? – obratio sam se Andyju koji je također sjeo. Mislio sam na Dana i njegovu ozljedu.

– Pripaziti ćemo na njega – umiri me mladić. – Jake, donesi nam bocu i tri čaše – vikne vlasniku za šankom.

– Što si danas radio, prijatelju? – nastavi okrećući se ponovo meni.

Iznenadio se kad je čuo da sam posjetio Lottie u njenoj kući.

– To je čast kad te pozvala – rekao je uzdignuvši obrve.

– Ne bih rekao – odgovorio sam ravnodušno.

– Lijepa je, zar ne?

– Lijepa je – složio sam se ja – ali hladna i rekao bih propraćunata. A društvo još jedne takve žene nije me potrebno.

– Još jedne? – začudi se Andy.

– Nije važno – odmahnuo sam rukom ne želeći Andyju spominjati Abby.

Polako smo ispijali bocu viskija. Opazio sam da Andy toči Dupreeu svaki put sve manje alkohola tako da smo on i ja popili veći dio.

– Kad smo ispraznili bocu, Dupree ustane.

– Moram poći.

– Kamo? – pitao sam znatiželjno.

– Gospodici Lottie – odvrati Andy umjesto njega.

– K takmnočkoj – ispravi ga Dan sa smiješkom.

– Zar ti nije bilo dosta te kuće?

– rekao sam podigavši obrvu u znak čuđenja.

Nasmiješio se pokazujući red nepravilnih i prorijedenih zubi.

– Prijatelju moj, jednome Francuzu nikad nije dosta – rekao je značajno. – Dobro, vidjet ćemo se poslije.

– Pazi – Andy ga zgrabi za ruku. – Nemoj previše piti.

– Neću – obeća Don. – Moram biti svjež i trijezan da bolje vidim karte, nije li tako?

– Nemoj neprekidno povećavati ulog – opomenuo sam ga. – Upamti da bankar nema što izgubiti.

– Hoću – mahne nam rukom i nestane iza vrata.

– Bojim se da će ponovo upasti u nepriliku – promrmljao sam kad smo Andy i ja ostali sami.

– Bit će sve kako valja – umiri me mladić. – On je poput velikoga djeteta. Očitao sam mu bukvicu nakon sinoćnjeg događaja, a svako je dijete dobro neko vrijeme nakon ukora – objasni mirno.

– Čini mi se da si stručnjak za djecu? – rekao sam podsmješljivo.

– I moram biti – ozbiljno će Andy. – Imam troje djece.

– Imaš djecu? – bio sam zaprepašten njegovom izjavom. i Kimnuo je glavom.

– U Ottawi.
– I ženu? – pitao sam glupo.
– Nasmiješio se ponovo, ovoga puta s nelagodnošću.
– Da, i ženu.
– I što oni kažu o tvome dolasku ovamo... u Sjedinjene Države?

– Za njih nema razlike – mladi čovjek slegnu ramenima. – Bio ja ovdje ili u Fort Macleodu, u svakom slučaju nisam s njima.

– Znaju li da si ovdje?

– Oh, znaju. Vidjet ću ih uskoro nadam se. Čim zaradim dovoljno novca.

– A kada će to biti?

– Uskoro – ponovi on, zagledavši se u praznu bocu. – Možda prije no što misliš – dodao je zagonetno. – Naručit ću još jednu bocu, slažeš li se?

Polako sam kimnuo glavom, zadubljen u misli.

XVIII

Te noći u hotelskoj sobi ponovo me je čekala neka žena. U prvome sam trenu pomislio da je Abby, ali prevario sam se.

Bila je to Leticia.

– Gle, gle, gospodica Lottie – rekao sam zatvarajući za sobom vrata.

Ustala je s kreveta.

– Mislila sam da smo se jutros dogovorili kako ćeš me zvati, Clinte. Leticia – rekla je prijekorno.

– Leticia – promrmljao sam. – Ipak, i dalje ostaje pitanje: što radiš u mojoj sobi?

– Ti si me pozvao – rekla je mirno.

– Ja ... što? – razrogačio sam oči.

– Rekao si da ćemo slijedeći put razgovarati u tvome hotelu, sjećaš li se?

– Jesam, to sam rekao, ali nisam očekivao da ćeš shvatiti ozbiljno i doći tako brzo.

– Što prije to bolje – rekla je prilazeći mi. Tek sada sam opazio da je izuzetno visoka. Ovila mi je ruke oko vrata, a zatim upila usne u moje.

Polako se odmakla od mene i pogledala me u oči.

– Želim da postanemo prijatelji što prije, Clinte – rekla je muklo.

– A ovo je najbolji način – mrmljao sam prelazeći vrhom prsta preko njenih usana. Zadržala je i kimnula glavom.

– Poslije ćemo razgovarati. Slažeš li se?

– Slažem – odvratio sam hrpavim glasom i privio je čvrsto uza se.

Ljubio sam je dugo i strasno, a zatim gurnuo na krevet.

– Zar se ne bismo trebali najprije svući? – rekla je migoljeći se ispod mene.

– Odmah – rekao sam ne mičući se.

Zurio sam netremice u nju nekoliko trenutaka sve dok joj se na licu nije počelo zrcaliti nestrpljenje pomiješano sa srdžbom.

– Clinte, pusti me – rekla je hladno, a zatim joj glas omekša – molim te, dragi!

– Meni je i ovako dobro – rekao sam i ona u tome času shvati moje namjere. Pokušavao sam je natjerati da skine masku i izađe s istinom na vidjelo.

– Dobro, proklet bio, pusti me pa ćemo razgovarati – procijedila je napokon.

– Je li to naredba, gospodice Lottie? – pitao sam podrugljivo.

– Jest – plane ona. Zatim se ispravi. – Ne, do vraga, nije. To je molba. Molim te, pusti me da ustanem!

– Ovo mi se već više sviđa – odvratio sam oslobodivši je pritiska svoga tijela.

Leticia se uspravi lagano gladeći zamršenu kosu.

– Odbio si jedan posao i čak nisi ni pitao kakav je to posao – rekla je. – Izazvao si time moju znatiželju.

– Zašto?

– Imaš li posao?

– Nemam.

– Jesi li bogat?

– Nisam.

– I nije ti potreban posao?

– Nije.

– Zar to nije čudno? – pitala je.

– Dobro, čudno je – složio sam se. – I ti si znatiželjna – nastavio sam. – Priznat ću ti da sam i ja znatiželjan – dodao sam sa smiješkom.

– Zanima te o kakvu je poslu riječ? – oči joj zablistaše.

– Ne – odgovorih hladno. – Zanima me zašto si nepoznata čovjeka pozvala u svoju kuću i ponudila mu posao.

– Mislila sam da si pogodan za taj posao, sudeći bar po onome što sam o tebi čula.

– Čula od koga?

– Od ljudi. – slegnula je ramenima. – Svi oni koji su sinoć bili u kući užitaka samo o tebi pričaju. Znaš igrati karte, izigrao si moga čovjeka, istukao snažnoga rudara, a zatim još nekolicinu mojih ljudi. Sve si to uradio znalački i umješno, ne izazivajući veće nevolje i ne nanoseći im teže ozljede.

– Nije li jednome od tvojih ljudi slomljen nos? – rekao sam podsmješljivo.

– To ne smatram težom ozljedom – rekla je suho. – Sigurna sam da si se mogao uspješno poslužiti i revolverom, ali nisi.

Skupila je ruke u krilu i zagledala se u njih. Opazio sam da haljina na njoj stoji mnogo, vjerojatno više no sve što ja posjedujem. Krzneni kaputić, nemarno prebačen preko stolice, vrijedi još više od haljine.

– Clinte – podigla je pogled i molećivo se zagledala u moje lice. – Potreban mi je čovjek tvojih sposobnosti...

– Stani odmah, Leticia – rekao sam podigavši ruku. – Moram ti odmah reći da mi nije stalo do posla koji nudiš, bilo da je posrijedi pljačka banke, ortaštvo ili bilo što drugo.

Sudeći po izrazu njenih očiju, moje su riječi postigle cilj. Možda je zaista tražila ortaka u poslu, ali ja nisam bio zainteresiran. Štoviše, čak nisam znao ni želim li ostati u Heleni.

No s druge strane privlačila me kao žena. To sam morao priznati.

– Jesi li siguran? – upita ona. Sjedio sam na krevet do nje i značajno je pogledao.

– Mogla bi me pokušati razuvjeriti.

– Pobjednički osmijeh zatitra joj na licu, a ja sam u sebi likovao. Ribica je zagrizla mamac, pomislio sam podrugljivo, privlačeći je k sebi. Pomislila je da je dovoljno da mi padne u zagrljaj, pa da budem njen. Toliko je bila sigurna u svoju ljepotu i zavodljivost što su joj davale sigurnost i nadmoć u odnosu na muškarce.

Počeo sam joj otkopčavati svilenu haljinu. Raskošno tijelo podrhtavalo je pod mojim dodirrom. Ubrzo sam otkrio da je došla

posve pripremljena za ovo. Na sebi nije imala donjeg rublja što je bio posljednji znak njenog samoupozdanja u vlastitu neodoljivost.

Slika i prilika Abby O'Shea, djevojke koja me pokušala seksom pridobiti za svoje planove, no za razliku od Abby, Leticia je u tome uživala.

Stajala je preda mnom posve gola, a meka baršunasta koža joj se naježila. Nisam znao da li od hladnoće, ili strasti.

– Je li ti hladno? – pitao sam brižno.

– Toplo – šapne mi na usta – vruće – disala je isprekidano. – Sada je na tebi red – požurivala me raskopčavajući mi hlače.

Usne su joj bile sočne i vlažne, tijelo toplo i podatno, premda je neprekidno bila svjesna svoje moći nada mnom. Tobožnje moći, mislio sam krajičkom svijesti, tonući u potpuni zaborav.

* * *

Poslije smo vodili ljubav ponovo. U jednome trenutku nisam joj dopustio da provede svoju volju, i tada je prvi put shvatila da nema potpunu kontrolu nada mnom.

– Pusti me ... – počela je, ali ja sam je držao čvrsto, ne dopuštajući joj da se pomakne.

– Pogledala me u oči i na trenutak iz njih nestane samopouzdanja što se u njima zrcalilo cijelo vrijeme. Doimala se poput zbunjene djevojčice. A zatim su je moja milovanja natjerala da ih sklopi i prepusti se novoj plimi strasti...

Poslije nekoliko trenutaka pokušala se ponovo izmigoljiti i ovladati situacijom, ali bilo je kasno.

– Nemoj ... – počela je u želji da mi se nametne, ali znala je da sam je pobijedio. I posljednji tračak ot-

pora nestane i ona se jednostavno prepusti osjećajima što su bili snažniji od njene volje.

Doživjeli smo i posljednji vrhunac i ona je ostala ležati nepomično, otvorenih očiju.

– Pokušavam ... se naviknuti .. na ovo – mucala je kao da mi je pročitala pitanje u očima. Govorila je oklijevajući kao da se još bori s dahom. Ili sobom.

– Naviknuti na što?

– Nijedan muškarac me nikada nije ovako uzeo – mrmljala je kao da nije oduševljena onim što se dogodilo.

– Nije ti se svidjelo?

Okrenula mi se licem.

– To i jest ono što me smeta i na što se pokušavam naviknuti. Svidjelo mi se – dodala je jedva čujno, a lice joj obli rumen.

– Reklo bi se da si počinila veliki grijeh – rekao sam podrugljivo.

– Nije grijeh, ali me zbunjuje – rekla je mirno zureći u strop. – Moram to riješiti sama sa sobom – dodala je bezbojnim glasom.

– Hoćeš reći ... pobrinuti se da se to više nikad ne dogodi? – pitao sam nalaktivši se na krevetu. – Da nikada više ne izgubiš kontrolu nad sobom?

Uspravila se naglo i skočila s kreveta. Lice joj je bilo bezizražajno dok je na sebe navlačila odjeću.

– Otkud ti pomisao da sam i u jednome času izgubila kontrolu?

– Hajde, Leticia – rekao sam blago. – Znam ...

– Možda imaš i pravo – rekla je hladno navlačeći krzneni kaput – ali nemoj misliti da i ti nisi izgubio svoju.

Na vratima je zastala i prostrije-lila me krupnim crnim očima.

– Još ćemo se vidjeti – dobacila je suho.

XIX

Hladnoća kojom se od mene oprostila Leticia te noći natjerala me je da ostanem budan dulje no obično. Nakon duljeg razmišljanja uvjerio sam sebe da je djevojka samo pokušavala spasiti svoj ponos i, zaključivši to, utonuo u san.

Idućeg jutra ponovo sam razmišljao o njenome ponašanju i stekao uvjerenje da nijedna žena ne može biti savršena glumica. Uz to sam došao i do zaključka da me ništa više ne zadržava u Heleni. Vrijeme je da krenem odavde.

Uputio sam se u Jakeov salon u namjeri da vidim Andyja prije polaska na posao.

– Jake, je li Andy već doručkovao? – upitao sam vlasnika salona.

– Ne, nije. Jutros nisi dobre volje – utvrdi pažljivo me promatrajući. – Tko te je ozlovoljio?

– Nitko – odgovorio sam mirno. – Spremam se na odlazak i želio bih se pozdraviti s Andyjem.

– Zar tako brzo? – čovjek podigne obrve.

– Ima još mjesta koje trebam posjetiti, Jake – rekao sam blago – ali neću otići prije no što pojedem još jedanput tvoj doručak.

– Odmah stiže! Posljednji doručak plaća kuća.

Uskoro mi je donio obilan doručak. Svojski sam prionuo jelu uživajući u šunki s jajima, Jakeovu specijalitetu.

– Dobro jutro – pozdravi me Andy i privuče slobodnu stolicu.

– Kako je bilo sinoć kod Lottie? – pitao sam podigavši glavu.

– Dan nije dobio tamnooku, ali nije ni upao u gužvu – izjavi on. – Jamačno zato što tebe nije bilo ondje – doda zadirkujući.

– U tom slučaju će mu biti drago što danas odlazim – prihvatio sam šalu.

– Zar već? – uozbilji se Andy.

– Ovdje me više ništa ne zadržava – rekao sam s osmijehom.

– A što je s gospođicom Lottie? – upita on. – I s onom drugom, Abby O'Shea?

– Prepuštam ih obje tebi – usne mi se razvuku u osmijeh. – Podi k njima i reci da tebe preporučam za posao koji su mi nudile.

Nekoliko je trenutaka netremice zurio u mene kao da razmišlja o mojim riječima.

– To možda i nije tako loša zamisao, ali ne znači da zato želim da odeš – rekao je napokon.

Zaista moram poći, Andy – rekao sam blago.

– Kamo ideš?

– Vjerojatno u Dakotu. Još nikada nisam bio tamo. Poslije ću skrenuti na jug – objasnio sam mirno.

– Zar nisi umoran od putovanja?

– Ponekad – priznao sam – ali unatoč tome ništa me više ne privlači od putovanja – dodao sam sliježući ramenima.

Jake mu uto donese doručak i Andy počne šutke jesti.

– Što bi te moglo navesti da ostaneš? – upita neočekivano nakon nekoliko zalogaja.

– Nešto zanimljivo – promrm-ljao sam.

– Zar nije zanimljivo to što ti dvije ljepotice nude posao?

– Rekao sam zanimljivo, a ne sumnjivo – ispravio sam ga.

– Ah, ti sa svojom sumnjičavošću – odmahne on rukom.

– S godinama čovjek postane takav, Andy. Teško se toga osloboditi, a u nekoliko navrata sumnjičavost mi je spasila život, pa je se i ne želim osloboditi.

Ustao sam, a ustane i on rekavši da će me otpratiti do hotela a zatim poći na posao. Oprostio sam se s vlasnikom saluna.

– Pazi se, Jake – rekao sam mu – i budi vjeran svojoj ženi.

– Svakako, Clinte – lice mu se razvuče u širok osmijeh dok mi je snažno tresao ruku.

Izašavši na ulicu Andy naglo zastane.

– Nek' sam proklet ... – promrmlja.

– Što je? – pitao sam.

– Vidiš li one jahače koji upravo dolaze? – upita on.

Petorica jahača, prašnjavih i prilično umornih, približavali su nam se polaganim kasom. Reklo bi se da dolaze izdaleka, zaključio sam nakon kraćeg promatranja.

– Na čelu je komesar Macleod, a do njega vodič sjeverozapadne konjičke policije, Jerry Potts – objasni Andy.

– I ostala trojica su mountie?

On kimne glavom.

– Pitam se što će ovdje – rekao sam ispod glasa, a Andy je šutke zurio u jahače koji su projahali nedaleko od nas. Okrenuo sam se prema Jakeu.

– Hej, Jake, daj nam bocu viskija – rekao sam.

– Za tebe i Andyja? – pogleda me upitno.

– Tako je – rekao sam prišavši šanku dok Andy još stajao na vratima.

– Zar ne odlazuš? – upita on.

– Ne još – rekao sam posegnuvši za bocom. Upravo je iskrslo nešto zanimljivo – dodao sam uz obješenjački osmijeh.

Andy naposljetku pride šanku.

– Misliš li da su došli po tebe i tvoje prijatelje? – upitao sam zamišljenog Andyja.

– A zašto drugo bi došli?

– Ne mislim da je to razlog njihova dolaska.

– Zašto?

– Rekao si da vas ima oko osamnaest, zar ne?

– Tako je.

– Macleod ne bi došao sa četvoricom po osamnaest ljudi – rekao sam. – To ne bi imalo smisla.

– Imaš pravo. Ali zašto su došli?

– reče Andy zdvojno.

– Čemu ste se nadali cijelo vrijeme? – pitao sam.

– Ne misliš valjda...

Kimnuo sam glavom.

– Možda je došao da vas pozove natrag i plati vam – rekao sam sa smiješkom. – Postoji samo jedan način da to saznaš.

– Da ga pitam?

Kimnuo sam glavom.

– Ne morate poći svi. Dovoljno je da ga potraži jedan od vas – rekao sam.

– Koji?

– Izaberite predstavnika koji će pitati komesara što želi. To ne može škoditi, zar ne?

– Ne može – složi se Andy zamišljeno. Iznenada mu lice živne.

– Bi li ti to uradio?

– Ja? Zašto ja? – pitao sam iznenađeno.

– Ti bi bio nepristran.

– Misliš neka vrst posrednika – pomogao sam mu.

– Da, siguran sam da bi ti to najbolje obavio, a ostali će se složiti.

– Ne znam, Andy ...

– Maloprije si rekao da bi ostao u gradu da se dogodi nešto zanim-

ljivo. Rekao si također da smo postali prijatelji. A sada te molim da mi pomogneš i ustanoviš što želi Macleod.

Namrštio sam se, pitajući se zašto sam se uvalio u sve ovo.

– Dobro, dogovori se s ostalima – rekao sam napokon. – Ako se oni slože, pići ću u vaše ime k Macleodu.

– Sjajno – Andy pljesne rukama. – Jake, donesi nam još jednu bocu prije nego što krenem potražiti ostale. Siguran sam da će prihvatiti naš prijedlog.

– Naš? – namrštio sam se blago, a on se nasmije. – Da, misliš, dvije velike glave s istom mislju – dodao sam podsmešljivo.

Moram priznati da je dolazak komesara Jamesa Macleoda pobudio moje zanimanje dovoljno da bih produžio svoj boravak u ovome gradu, barem dok ne saznam razlog njegova dolaska u Helenu. Čuo sam za osnivanje sjeverozapadne konjičke policije, a sada sam imao priliku i upoznati njene pripadnike, štoviše jednog čuvenog, komesara Macleoda.

XXI

Te večeri je Andy Beauchamp organizirao sastanak bivših moun-tieja u Jakeovu salunu. Na sastanak sam bio pozvan i ja. Sjedio sam u kutu i promatrao kako ulaze jedan po jedan. Jakeova žena, visoka i snažno građena, neupadljiva lica poslužila nas je viski-jem.

Andy je otvorio sastanak objas-nivši im da je toga dana u grad do-jahao komesar Macleod s Pottsom i još trojicom svojih ljudi.

– Sada moramo odlučiti što ćemo poduzeti – rekao je na kraju.

– Ako su došli s namjerom da nas uhvate, teško ćemo se moći sakriti – progunda Robert zamišljeno.

– Slažem se s tobom – reče Andy – ali ja se ne bih ni želio sakriti. Sramimo li se onoga što smo uradili?

Sudeći po reakcijama prisutnih, zaključio sam da ih se nekolicina srami.

– Ja se ne sramim – reče Andy odlučno. – U svakom slučaju, moj prijatelj Clint Adams smatra da komesar nije došao da nas zatvori, jer tada ne bi poveo samo četiri čovjeka. Jamačno postoji drugi raz-log ...

– Koji? – upadne mu u riječ LeClerc ne mogavši se obuzdati.

– Možda nas je došao povesti natrag, ne silom već uz našu privolu – reče Andy.

Među prisutnima zavlada žamor.

– Kako ćemo sa sigurnošću znati? – upita napokon čovjek su-honjava lica.

– Zar to nije očito? – javi se jedan duboki glas iz pozadine. Svi su se okrenuli prema snažnome Danu Dupreeu. – Moramo razgo-varati s komesarom.

– Tako je – potvrdi Andy.

– Zar svi? – upita netko.

– Poći će jedan čovjek i saznati zašto je komesar došao ovamo – Andy će odlučno.

– Moramo odlučiti koga ćemo izabrati – javi se LeClerc.

– Ja imam prijedlog – nastavi Andy mirno. – Mislim da bi Clint Adams trebao potražiti komesara i s njime govoriti u naše ime.

– Zašto on? – upita netko.

– Zato što je moj prijatelj – odgovori Andy, a glas iz pozadine ga prekine.

– I moj! – bio je to Dan Dupree.

– Zašto bi on za nas to uradio?

– upita netko.

– Pitaj njega – odvrati mirno Andy, natjeravši me da se prvi put obratim prisutnima.

– Kako je Andy rekao, on i ja smo se sprijateljili. Osim toga, ni malo vas ne krivim zbog onoga što ste uradili. Teško je osuditi nekoga zato što je napustio posao za koji šest mjeseci nije primio plaću – rekao sam mirno. – Zato vam želim pomoći.

– A ti ne očekuješ plaću za svoju uslugu? – upita me jedan od njih.

– Ne očekujem. Dugo godina sam radio kao predstavnik zakona i radujem se poznanstvu s komesarom Macleodom i njegovim ljudima.

– Glasam za Clintu Adamsa – reče Robert i digne ruku.

– Ja također – dometne Dan Dupree podigavši bocu s viskijem visoko iznad glave. – Razbit ću glavu svakome tko se ne složi.

Na to se sve ostale ruke podignu, a nekolicina je prasnula u smijeh.

XXII

Jakea Flynn sam zamolio da sazna gdje je odsjeo komesar Macleod sa svojim ljudima. Sastanak se završio, a dezertteri su se razišli salunima.

– Gdje ćeš biti? – upita me Flynn.

– Ovdje – rekao sam pokazavši rukom na stol u kutu za kojim sam najčešće sjedio. Za njim su sjedili Andy, Robert i Dan.

– Uradit ću sve što mogu – obeća vlasnik saluna.

– Čim sam sjeo za stol, Dan ustane i objasni da ide k Lottie.

– Čeka me tamnooka djevojka – reče namignuvši.

Vidio sam da su Andy i Robert izmijenjali poglede, a zatim i Robert ustane.

– I ja ću poći s tobom.

– Da ne bih upao u neprilike, zar ne? – reče Dan razvukavši usne u osmijeh.

– Baš tako – potvrdi Andy.

Čim su oni otišli, pride nam Jake s bocom viskija.

Andy podigne punu čašu i iskapi je nadušak.

– Što ćeš mu reći?

– Istinu – rekao sam. – Mislim da nije tajna da ste ovdje, zar ne? Pitat ću ga zašto je došao u grad. Reći ću mu da ste zabrinuti zbog njegova dolaska ovamo, a ako je pravedan i pošten on će shvatiti zašto.

– Pošten je, ali je ipak oficir – Andy će zabrinuto.

Pošto smo ispraznili bocu, odlučio sam poći u svoju hotelsku sobu i malo odspavati. Ovoga puta soba me dočekala prazna i hladna, te nisam bio načistu trebam li se tome radovati. Potpuno odjeven bacio sam se na krevet i zadriješio.

Prošlo je samo pola sata od moga ulaska u sobu kada me iz drijemeža trgnulo lagano kucanje na vratima.

– Dolazim – viknuo sam i ustao.

U tom času čuo sam pucanj popraćen lomljivom stakla. Bacio sam se na pod shvativši da je netko pucao na mene iz daljine. Izvukao sam revolver i otkotrljao se do prozora. Pokušao sam izviriti,

ali sam čuo i drugi pucanj, te sam ponovo sagnuo glavu.

Svjetiljka mi je u sobi bila upaljena i tako mi onemogućavala kretanje, te sam se okrenuo i ispalio u nju jedan metak. Staklo je prsnulo i soba je utonula u mrak.

Sada sam ponovo izvirio preko prozorskog praga u nastojanju da vidim krov kuće na suprotnoj strani ulice, no ulične svjetiljke su sprečavale da nešto vidim.

S kreveta sam uzeo pokrivač i jastuk i postavio ih na stolicu uz prozor. Na vrh sam stavio šešir u nadi da ću barem na trenutak uspjeti zavarati napadača kako bih mogao odrediti njegov položaj.

Sjeo sam na pod, kresnuo šibicom i lagano osvijetlio stolicu. S lijevog ugla prozora virnuo sam, čekajući da napadač ispali još jedan metak. No on je očito bio obeshra-bren s dva neuspjela pokušaja.

Oprezno sam ustao, ali ništa se nije dogodilo. Šibica je dogorjela, pa sam upalio i drugu.

Sjetio sam se kucanja na vratima i odlučio pogledati traži li me netko. U hodniku nije bilo nikoga. Vjerojatno me je kucanje trebalo probuditi i natjerati da ustanem kako bi me napadač mogao pogoditi kroz prozor. Na sreću čovjek s puškom nije bio dorastao svome zadatku.

Plamen šibice mi je pržio prste, pa sam je uz povik odbacio. Naposljetku sam odustao od čekanja. Pokrivač sam raširio preko razbijenog prozora da se bar donekle zaštitim od hladnoće, a zatim ponovo legao u krevet.

Usnuo sam pitajući se što sam od dolaska u ovaj grad napravio da me netko želi ubiti.

Prva misao idućega jutra bila je vezana za sinoćnji napad. Da sam otišao iz grada kako sam namjeravao, ne bi me nitko napao. Sada ću ovdje morati ostati tako dugo dok ne otkrijem tko je pucao na mene i zašto.

Ako me je napadač želio preplašiti i potjerati iz grada, svojim je napadom postigao obratni učinak.

Ustao sam, oprao se, opasao revolverom i zatim sišao u prizemlje. Za recepcionarskim pultem je drimao službenik.

— Zovete li se Deke Manson? — upitao sam ga, sjetivši se da je šerif tako nazvao vlasnika hotela.

— Da — odvrati čovjek trljajući oči.

— Je li od mog dolaska k vama došao još koji gost?

— Želio bih da jest — prizna čovjek. — No vi ste moj jedini gost.

— Jeste li sinoć vidjeli da je netko ušao u hotel?

— Nisam — začuđeno me je promatrao.

— Ipak, netko je pokucao na moja vrata, a zatim je netko pucao na mene kroz prozor.

Čovjek razrogači oči od straha.

— Jesu li mi razbili staklo?

— Jesu, ali ja sam ostao čitav — rekao sam suho. — Kako to da niste čuli pucanj?

— Kad spavam ne čujem ništa.

— To znači da je svatko mogao ući u hotel?

— Baš tako — prizna on pog-nuvši glavu.

— Od velike ste mi pomoći — progundao sam. — Imate li rezervnu svjetiljku?

— Zašto? Što se dogodilo s onom u vašoj sobi?

— Netko je razbio — rekao sam hladno.

– Oh, jadan ja – zakuka čovjek.
– Otkuda mi novac za popravljaj-
nje prozora i svjetiljaka.

– Kad već govorimo o tomu,
morat ćete me preseliti u drugu
sobu – rekao sam. – Teško je bo-
raviti u sobi s razbijenim prozo-
rom.

– Dobro – rekao je krotko.

– I nemojte više puštati ljude u
moju sobu, čujete li?

– Mislite na njih dvije... ah ...
žene?

– Jeste li još koga pustili gore?

– Samo njih – rekao je lukavo.

– Ne vidim zašto vas to smeta.

– Slučajno volim društvo birati
sam – odgovorio sam zajedljivo.

– No možda bi vam više odgova-
ralo da se preselim u drugi hotel?

– upitao sam ravnodušno.

– Ne, ni govora – žurno će on.

– Ne brinite, od sada neću nikoga
više puštati u vašu sobu. – Trenu-
tak je zastao. – Možda ... možda
biste željeli platiti svoj račun ... za
ova noćenja do sada? – upita okli-
jevajući.

Podigao sam obrve.

– A zašto?

– Samo sam mislio. Netko vas je
noćas pokušao ubiti. Može se to
ponovo dogoditi, a vi sigurno ne
biste željeli umrijeti i ostaviti iza
sebe neplaćene račune.

Dugo sam ga prodorno proma-
trao sve dok nije poniknuo pogle-
dom.

– Oh, bio je to samo ... ovaj ...
prijedlog. – promuća nesigurno
zureći u pod i prelazeći jezikom
preko suhih usana.

– Dirnut sam tvojom brigom –
rekao sam podrugljivo. – Svoje
prijedloge ubuduće zadrži za sebe.

– Hoću, gospodine – rekao je
poslušno. *

Šerif podigne pogled sa svojih
čizama.

– Što želite?

Bio sam srdit, a njegovo me pita-
nje još više rasrdilo.

– Želio sam vas samo obavije-
stiti da me je netko noćas pokušao
ubiti – procijedio sam kroza zube.

– Morate pripaziti kakve žene
vodite u svoju sobu – dobaci on.

– Neke su vješte s oružjem.

– Šerife, netko je na mene pu-
cao s krova zgrade nasuprot ho-
telu – objasnio sam strpljivo.

– Vidim da nije pogodio – po-
drugljivo će. – Što biste sada od
mene željeli?

– Za početak bi bilo dovoljno da
se popnete na krov i potražite
prazne čahure.

– Što bi mi to kazalo? Kalibar
puške? I što bih s tim?

Uhapsio svakoga koji nosi
pušku toga kalibra – rugao se da-
lje.

– Smatram da trebate uraditi
ono što je vaša dužnost – rekao
sam oštro.

On me ošine pogledom a zatim
spusti čizmu koju je dotada četkao.

– Nemojte mi govoriti kako tre-
bam obavljati svoj posao, Adamse
– reče škripeći zubima od bijesa.
– Nekoć ste možda bili predstavi-
nik zakona, ali sada više niste Zah-
tijevam da mi se obraćate s pošt-
ovanjem.

– Šerifska zvijezda sama po
sebi vrijedna je poštovanja, šerife
– rekao sam mirno – ali čovjek
ga mora sam steći.

Ne čekajući njegov odgovor,
okrenuo sam se na peti i izašao na
ulicu.

XXV

Odlučio sam se popeti na krov i potražiti trag koji je u žurbi napadač mogao ostaviti.

Iznenadio sam se kad sam otkrio da je napadač stajao na krovu kuće gospođice Lottie i to točno iznad velikog natpisa, te me je to još više potaklo da se popnem na krov.

S tim otkrićem zaputio sam se u Jakeov salon.

– Doručak? – upita me on odmah.

– Obavještenje – rekao sam kratko.

– Za doručkom.

– Neka bude tako – popustio sam i sjeo za svoj stol u kutu.

– Čovjek kojega tražiš stanuje u »Heleni« Houseu – rekao je nedugo zatim donoseći mi doručak.

– Je li to najbolji hotel u gradu?

– Nije. Najbolji i najskuplji je »Montana House«, no »Helena House« je odmah do njega. – Zamišljeno me pogleda. – Mogu li znati o čemu je riječ?

– Pitaj Andyja Jake – rekao sam nakon kraćeg oklijevanja. – On je taj koji to to može objasniti.

– To je pošteno – reče Jake ustajući. Uto se na vratima pojavi Andy i on doda. – Mi o vragu...

– Umirem od gladi, Jake – rekao je prilazeći nam. – Donesi mi obilan doručak.

– Odmah – odvrati vlasnik i krene prema kuhinji.

Ispričao sam Andyju što se dogodilo te noći i njegovo lice poprimalo je zabrinuti izražaj.

– Zašto bi netko želio pucati u tebe, do vraga? – promrsi na kraju.

– Mnogo bi ljudi imalo valjan razlog, ali nitko od njih nije u

ovome gradu, Andy. Ovdje se zaista nisam nikome zamjerio, niti sam se u upustio u bilo kakav posao, osim što u vaše ime namjeravam govoriti s Macleodom – dodao sam oklijevajući.

– Zar bi zbog toga netko u tebe mogao pucati?

začudi se on. – Zato što nam praviš uslugu.

– Ne znam, Andy, ali saznat ću zašto.

Jake donese Andyju veliku porciju šunke s jajima i en prione jelu.

Je li Dan sinoć imao sreće?

– Nije, ali ne odustaje od svoje nakane da dobije crnooku progunda Andy između zalogaja. – Slušaj, misliš li da će ti dopustiti da se popneš na krov Lottiene kuće?

– Nisam siguran da ću ikoga pitati za dopuštenje – rekao sam namignuvši. – Možda ću večeras poći onamo da se malo zabavim.

– Odvest ćeš neku djevojku gore, a zatim iskoristiti priliku da razgledaš krov? – upitno me pogleda, a ja sam kimnuo glavom. – No prije moraš pobijediti na pokeru.

– Pokušat ću – rekao sam skromno.

– Hoćeš li igrati na Diane? – upita on.

I meni se ta djevojka vrzmala po glavi.

– Mogao bih, ako bi mi ti pomogao.

– Kako?

– Zadrži Dana, spriječi ga da pođe onamo večeras. Ne bih se želio ponovo s njime sukobiti oko crnooke – nagnuo sam se preko stola i svojom vilicom uzeo komad šunke s njegova tanjura i stavio je u usta.

– Dogovoreno – reče on svećano. – ako si još gladan, naruči novu porciju, a ne diraj moju – dodao je sa smiješkom.

– Mislio sam da smo prijatelji – rekao sam lukavo. – Da sve dijelimo.

– Sve osim hrane – reče on s punim ustima – i žena.

XXVI

„Helena House“ je bio dobar hotel, ali ne odviše luksuzan. Baš takav pristaje oficiru i njegovoj pratnji, pomislio sam čekajući da hotelski službenik podigne pogled s knjige gostiju.

– Želio bih govoriti sa Jamesom Macleodom – rekao sam.

– Upravo doručkuje u hotelskoj blagovaonici – odgovori čovjek – zajedno sa svojim ljudima.

– Hvala – rekao sam i požurio prema vratima što vode u blagovaonicu. Dok sam se približavao velikome stolu, pogled mi se sukobi s pogledom izviđača Jerryja Pottsja koji je čak i za doručkom obavljao svoju dužnost. Nešto je šapnuo ostalima, pa su i oni podigli poglede dok sam im prilazio.

– Komesar Macleod? – upitao sam uljudno.

– Ja sam – odgovori čovjek upečatljive vanjštine. Prosijed, naočitih crta lica i jasnih, otvorenih očiju. – Poznajem li vas, gospodine? – naglasak mu nije bio francuski. Govorio je precizno i razgovijetno dobrim engleskim jezikom.

– Ne vjerujem. Zovem se Clint Adams. Želio bih s vama govoriti nekoliko trenutaka nasamo.

Prodorno me je promatrao nekoliko trenutaka, očito razmišljajući o mome zahtjevu, a zatim pogleda

svakog od svojih ljudi. Trojica policajaca spremno ustanu, dohvate svoje tanjur i presele se za drugi stol. Jerry Potts je oklijevao sve dok mu komesar nije rekao:

– Dobro je, Pottse, – Sada i izviđač ustane i pridruži se ostalima.

– Sjednite, gospodine – pozove me Macleod. Brada i brkovi davali su dostojanstven izgled njegovome naočitom licu. – Mogu li vas ponuditi kavom.

– Hvala, dobro će mi doći jedna – rekao sam i on vješto natoči kavu u čistu šalicu. Zatim se zavalio na naslon stolice. – Možete li mi reći razlog vašeg dolaska ovamo?

– Riječ je o vašim ljudima, gospodine – počeo sam, a on mi odmah upadne u riječ.

– Mojim ljudima?

– Mislim na osamnaesticu koji su dezertirali i skrasili se ovdje u Montani.

Nasmijao se kratko.

Tko vam je to ispričao, gospodine Adamse?

– Oni sami – rekao sam mirno.

– Bojim se da ste loše obaviješteni, gospodine Adamse – nastavi Macleod hladno – a sada bih želio završiti svoj doručak u miru.

– Oprostite, gospodine – govorio sam ugladeno, no odlučno – ali molio bih vas da mi dopustite da završim.

– Dobro – rekao je nakon kraćeg predomišljanja. – Recite a zatim me pustite da dovršim doručak. i – Hvala vam, gospodine.

Objasnio sam mu kako su me njegovi bivši ljudi izabrali za svoga predstavnika i naveo nekoliko imena za koje sam bio siguran da ih zna.

Nakon moga govora šutke je prionuo jelu. Nisam ga požurivao, nadajući se da će donijeti odluku u moju korist.

– Gospodine Adamse – rekao je napokon – ne vidim kako bih vam mogao otkriti razlog svoga dolaska u Helenu, ako mi ne date neki dokaz da je ono što ste maločas rekli istina.

– Mislio sam da će ... – počeo sam, ali me on prekine. – To nije dovoljno – rekao je oštro.

Priznajte li onda da ste došli ovamo radi tih ljudi? – pitao sam.

– Ne priznajem ... još ... ni da ti ljudi postoje, ali bilo bi dobro da se vratite ovamo s jednim od njih. Tada bismo mogli ponovo razgovarati.

– No razlog mog dolaska ovamo ... – počeo sam, ali on podigne ruku da me zaustavi.

– Znam zašto ste došli, gospodine Adamse. – Oklijevao je trenutak. – Ako u ovome gradu zaista ima mojih ljudi, budite uvjereni da nisam došao s namjerom da im naškodim.

– Prenijet ću im poruku.

– Ako je netko od njih ovdje – istakne on.

– Svakako – rekao sam ustajući. – Hvala vam.

– Hvala vama, gospodine Adamse. Ako se pojavite s vašim prijateljem, reći ću recepcionaru da vas pošalje u moju sobu. Ondje ćemo moći slobodnije razgovarati.

Okrenuo sam se i gotovo sudario s Pottsom.

– Jeste li gotovi, komesare? – pitao je nestrpljivo. – Gospodin Adams upravo dolazi.

– Želio sam vas samo podsjetiti da moramo u banku...

– Potts! – plane Macleod prvi put izgubivši strpljenje i Potts uplašeno zatvori usta.

Macleod i ja smo se na trenutak prodorno zagledali jedan u drugoga. Ja sam se naposljetku lagano naklonio.

– Do videnja, komesaru.

XXVII

– Banku? – ponovio je Andy te večeri slušajući moj izvještaj.

– Spomenuo je Potts, ali ga je Macleod odmah ušutkao – rekao sam. – Komesar je vrlo oprezan čovjek.

– Shvaćaš li što ovo znači?

– Što? – pitao sam glupo.

– Zašto ljudi idu u banku? – upita Andy strpljivo.

– Da je opljačkaju – rekao sam vragoljasto.

– Osim toga da uzmu svoj novac.

– Misliš za plaće?

– Tako je – zakima on. – Uz to komesar želi da mu se vratimo – lice mu obasja osmijeh pun nade.

– Možda – rekao sam zamišljeno. – Idući put netko bi trebao poći sa mnom do Macleoda na razgovor.

– Ja ću – reče on odlučno.

Sjedili smo u Flynnovu salunu za našim stolom.

– Ispij do kraja piće pa ćemo skoknuti do Lottie.

– Još te muči onaj krov, zar ne?

– Još kako – priznao sam.

– Što ćeš ondje otkriti?

– Možda ništa, ali sam ipak siguran da je napadač ostavio neki trag.

– Meni se to ne čini vjerojatnim

– reče on sumnjičavo.

Namrštio sam se pitajući zašto me pokušava odgovoriti od dolaska na krov.

– Vjerojatno ili ne, popet ću se na krov, a ti ne moraš sa mnom – rekao sam odlučno.

– Ionako nemam drugoga posla – slegne on ramenima.

– Hajdemo – odgurnuo sam stolicu i ustao.

– Što prije odemo onamo, veća je mogućnost da nešto pronađem.

XXVIII

Lottien čovjek s kojim sam se sukobio prilikom posljednjeg posjeta kući uputi mi pogled pun mržnje.

– Večeras ću pažljivo motriti na tebe, prijatelju – rekao je oštro. – Nadam se da ćeš ponovo započeti kavgu – dodao je prijeteći.

– Od nade se živi – dobacio sam zajedljivo. – Hajdemo, Andy.

Najprije smo prišli šanku i naručili dva piva. Pogledom sam preletio preko sale i ustanovio da nekoliko djevojaka slobodno po njoj šeta dok ih je većina uz kartaške stolove. Jedna od slobodnih djevojaka bila je i Diane.

Opazila me je istodobno kao i ja nju i lagano mi prilazila.

– Uh, Andy, pogledaj gdje je Dan Dupree – rekao sam.

– Ne brini. Rekao sam Robertu da ga zabave.

– Ipak, podi malo i razgledaj okolo – bio sam uporan. On me zbunjeno pogleda, u opazivši tamnooku kako nam prilazi, shvati zašto sam to rekao.

– Vidim – promrmlja. – Vidjet ćemo se poslije.

– Zdravo – djevojka mi je prišla posve blizu promatrajući me svojim krupnim očima.

– Zdravo – odvratio sam mirno, drsko prelazeći pogledom preko njezina tijela.

– Došao si po još? – upitala me značajno.

– Pića? – lice mi poprimi nevin izražaj.

– Ne, mislila sam na tuču – rekao je stisnuvši svoje male šake.

– Ah, to – odmahnuo sam glavom. – Bio je ono nesretan splet okolnosti, ali ne bih želio da se ponovi – rekao sam odlučno.

– Slažem se s tobom – rekla je tiho. – Na neki način i ja se osjećam odgovornom što se ono dogodilo.

– Zašto?

– Igrali ste na mene, zar ne? – podsjetila me mirno. – Mogu li vas počastiti pićem da vam nadoknadim...

Lice joj je bilo usko, istaknutih jagodica i očiju. Tijelo također krhko s izuzetkom grudi koje su bile bujne i čvrste.

– Zar večeras ne radiš za stol? – pitao sam je ne osvrćući se na njezine riječi.

– Nekad radimo na parketu – rekla je mirnim glasom.

– Ako me zaista želiš počastiti pićem... – okrenuo sam se prema barmenu, ali ona položi ruku na moju i pogleda me u oči.

– Gore – rekla je tiho. – Pozivam te na piće u svoju sobu.

– Gore – ponovio sam za njom. – Moram ti nešto reći, Diane. Moje nepisano pravilo jest da ne plaćam za užitak.

– A tko je spomenuo plaćanje? – podignula je obrve. – Naposljetku, one noći si me dobio na pokeru.

– Da, ali nemam više žetone – istakao sam.

– U redu. Još sam ih voljna uzeti u obzir. Što kažeš na to? – lukavo me pogleda.

– Kako bih mogao odoljeti tako primamljivoj ponudi?

XXIX

Za mršavu djevojku imala je prekrasne grudi. Bujne i čvrste s velikim smeđim bradavicama.

– Svidam li ti se? – pitala me tiho a krupne su joj oči sjale poput zvijezda.

– Još kako – rekao sam hrabavo.

Ležali smo nagi u njenom krevetu u sobi na trećem katu! Rekla mi je da je to njena privatna soba u koju nikada ne dovodi mušterije.

– Kad sam vidjela kako si izašao nakraj s onim ljudima, znala sam da si nešto posebno – rekla je milujući me. – Sada vidim da je moj prvi dojam bio opravdan. Još me nikada nitko nije ovoliko uzbuđio.

Oči su joj bile otvorene, nalik na dva golema jezera bez dna. Na trenutke sam želio sklopiti svoje oči, ali jednostavno nisam mogao. Njene su me općinile tako da sam kao začaran zurio u njih.

– Bi li ostao cijelu noć? – pitala me poslije.

– Ne bih li te time uvalio u nepriliku? Ostala bi cijelu noć sa čovjekom koji ti ne plaća.

– Dovoljno se naradim u tjednu da mogu biti galantna jedanput ili dvaput – uvjeravala me. – Znaš, zaista dobro zarađujem – dodala je ponosno.

– U to ne sumnjam – promrm-ljao sam. – Svida li ti se takav način života, Diane?

Pogledala me je ozbiljno.

– Ne, ne svida, ali što mogu? – slegnula je mršavim ramenima. – Misliš li da rudari vole svoj posao? Nemaju drugog načina da dođu do novca. To je sve.

– Ne osjećaš nikakovu odanost prema ljudima koji te ovdje zapošljavaju?

– Ne, ne osobitu – rekla je nakon kraćeg razmišljanja. – Zašto to pitaš?

– Reći ću ti istinu – rekao sam i objasnio joj zašto bih se želio popeti na krov.

– Misliš li da ćeš nešto otkriti? – upitala me zamišljeno.

– To ne znam dok ne vidim.

– Želiš moju pomoć?

– Ne moraš mi pomoći. Dovoljno je da zaspiš, a ja ću se iskristi na krov. Time te ne bih uvalio u nepriliku, zar ne?

– Mislim da ne bi – priznala je. – Želiš samo da šutim, zar ne?

– Tako je. Cijenim tvoju pomoć, Diane.

Hitro sam se obukao i posegnuo rukom u džep vadeći nekoliko novčanica.

– He, zar nisi rekao da nikad ne plaćaš ... – počela je djevojka.

– I ne plaćam – nasmiješio sam joj se dok sam stavljao novac na noćni ormarić pokraj kreveta. – Ovo je naknada za pomoć, bolje reći šutnju – rekao sam značajno – a ne za ono što se dogodilo između tebe i mene maločas.

Osmijeh joj ozari lice.

– Dobro. Hoćeš li poslije svratiti ovamo?

– Sumnjam – rekao sam iskreno.

– Zar ni sutra ili prekosutra? – pitala je razočarano.

Zastao sam kod vrata.

– Možda, ali ništa ne mogu obećati.

– Ja tebi mogu – rekla je značajno uronivši pogledom u moj.

XXX

Poslovi u Lottienoj kući odvijali su se na prvom i drugom katu, te

je treći u ovo doba noći bio izuzetno miran. Zahvaljujući tome mogao sam neopaženo stići do stuba što vode na krov. Noć je bila mračna bez mjesečine, pa sam nekoliko trenutaka zastao da mi se oči priviknu na tamu. Zatim sam se oprezno počeo spuštati prema strani krova koja gleda na ulicu. U svojoj sobi sam bio ostavio svjetlo da bih se mogao lakše orijentirati. Krov je po razini bio viši od sobe, te je napadač imao izvrstan pregled. Čudim se da je promašio.

Upalio sam dvije-tri šibice i pažljivo pretražio dio krova na kome se nalazio napadač, ali nisam našao ništa. Nakon kraćeg razmišljanja zaključio sam da napadač nije ostavio nikakav trag, što me navelo na još jedan zaključak. Možda me i nije želio pogoditi, nego samo uplašiti, a zatim je pažljivo izbrišao tragove i nestao.

Preostaje mi jedino da potražim osobu kojoj smeta moja prisutnost u gradu.

Načinio sam krug po krovu u želji da otkrijem ne postoji li način da s njega sidem, a ne prođem kroz kuću. Uz stražnji dio krova bio je prslonjen krov susjedne zgrade za jedan kat niže, i ja sam uradio tako, a spustivši se niz kosinu nižeg krova ustanovio sam da bih mogao skočiti na ulicu. Nedugo zatim našao sam se na pločniku. Noge su me boljele od skoka, ali sam prošao bez ozljeda. Ovim se putem vjerojatno poslužio napadač i u penjanju i silasku s krova.

Vratio sam se u hotel i pošao u svoju novu sobu. Sjetio sam se da sam u staroj zaboravio ugasiti svjetiljku i nakon kraćeg predomišljanja odlučio da ostane tako. Legao sam na krevet i položio opasač na noćni ormarić nadohvat ruke.

Posljednja misao prije no što sam utonuo u san bila je da možda i nisam tako nepoznat u Montani kako sam mislio. Možda me netko želi ubiti jednostavno zato što sam Gunsmith.

XXXI

Idućeg jutra probudilo me kućanje na vratima. Izvukao sam revolver iz korica prije nego što sam odgovorio na kućanje.

– Hajde, Clinte, ja sam, Andy – čuo sam zatim poznat glas, ali sam unatoč tome vrata pošao otvoriti s revolverom u ruci.

– Zar tako spavaš? – začudi se pogledavši revolver u mojoj ruci.

– Uvijek mi je nadohvat ruci – rekao sam. – Za slučaj potrebe.

– Što se dogodilo sinoć. Otišao si s Dianom i više se nisi vratio – rekao je prijekorno.

– Vratio sam se drugim putem – objasnio sam i ukratko mu ispričao kako sam pretražio krov.

– A što je s djevojkom? Je li bila dobra?

– To pravi muškarci nikad ne govore, Andy – rekao sam oštro. – Ti bi to trebao znati.

– Hmm – nasmije se on. – Jesi li spreman da podemo do kome-sara?

– Pođi do Jakea i naruči doručak. Doći ću za tobom.

Poslije njegova odlaska oprao sam se i presvukao u čistu odjeću. U salun sam stigao upravo u trenutku kada je Jake donio vruće jelo.

– Još mi nije jasno čime si se mogao zamjeriti nekome u gradu – mrmljao je Andy pošto sam mu iznio svoju pretpostavku da me je

netko možda želio samo istjerati iz grada.

– A onaj kockar prve večeri? Zatim Lottieni ljudi?

– Kockar je otišao, a sumnjam da su posrijedi Lottieni ljudi.

– Dvije su mi žene ponudile posao – nastavio sam nabrajati.

– Zar bi netko ubio samo zbog toga jer si odbio posao?

– Ne zvuči vjerojatno – priznao sam – ali tko bi drugi mogao imati nešto protiv mene?

– Nitko od nas, to je sigurno – reče Andy odlučno. – Pokušavaš nam pomoći i moji drugovi i ja to cijenimo.

– Jesi li siguran?

– Istina, nekolicina ih se ne želi vratiti – prizna nakon kraćeg oklijevanja.

– Vole posao u rudniku?

– Ne vole, ali ne sviđa im se ni pomisao na povratak u divljinu i osamu.

– Još nismo čuli što Macleod misli o vašem povratku – rekao sam.

XXXII

– Oh, da – rekao je službenik na recepciji hotela „Helena House“ kad smo mu rekli naša imena. – Gospodin Macleod vas očekuje. Podite gore u njegovu sobu.

Vrata nam je otvorio Jerry Potts.

– Zdravo, Beauchampe.

– Potts, došli smo vidjeti komesara.

– Znam, udite!

Soba je bila tri puta veća od moje, pomalo nalik starinskome salonu ili radnoj sobi. Za pisaćim stolom sjedio je Macleod. Opazivši nas, ustao je i pošao nam u susret.

– Zdravo, Andy, drago mi je da te vidim.

Mladić je u ruci držao zgužvani šešir.

– Da, gospodine – mrmljao je zbunjeno.

– Gospodine Adamse – obrati mi se komesar u znak pozdrava, a zatim se ponovo okrene Andyju. – Andy, drago mi je što si me došao vidjeti. Molim vas da obojica sjednete.

Sjedajući uputio sam Andyju pogled ohrabrenja.

– Gospodine – počne Andy pročitivši glas – želio bim vam odmah reći da ono što smo uradili nismo uradili radi vas ...

– Dakako da niste – prekine ga Macleod žustro. – Nikada nisam ni pomislio nešto takvo. Nebesa, iznenađen sam što ih još više nije napustilo naše redove – rekao je mirno, gotovo ljubazno. Andy ga je zabezeknuto promatrao, a Macleod se okrene prema meni i nastavi. – Gospodine Adamse, biste li vi obavljali posao duže od šest mjeseci bez plaće?

– Sumnjam – rekao sam neodređeno.

– Eto vidiš – obrati se komesar Andyju. – Nema razloga za brigu. Ne zamjeram vam nimalo.

– Hvala, gospodine. Sada se bolje osjećam – promuca Andy.

– Dobro pošto smo to pitanje riješili, hajde da razgovaramo o poslu koji nas očekuje – reče komesar poslovno. – Gospodine Clinte, biste li nas pričekali vani.

Na moje iznenađenje Andy je odlučno prekinuo svoga pretpostavljenoga.

– Gospodine, radije bih da Clint ostane u sobi. On je naposljetku došao ovamo u naše ime.

– I to mu je plaćeno, pretpostavljam – mirno će Macleod. – Ne vidim razloga zašto bi ostao.

– Ne, gospodine, oprostite što vas prekidam ali Clint nije htio prihvatiti nikakav novac za uslugu.

– Nije? – Macleod me znatiželjno pogleda. – Čudno, zar ne? – promrmlja, a nisam znao pita li Andyja ili mene.

– Ne bih rekao da jest – odvratio sam mirno.

– Zanima me zašto ste to uradili. No to ćete mi reći poslije ...

– Okrenuo se Andyju. – Dobro, razgovarat ćemo o poslu u prisutnosti gospodina Adamsa. – Andy zahvalno kimne glavom. – Andy – nastavi komesar – spremni smo primiti tebe i ostale koji to žele natrag isplatit ćemo vam zao-stale plaće bez ikakve kazne.

Andy je za tim čeznuo i potajno se nadao da će mu komesar to predložiti, no sada je ipak bio iskreno iznenađen.

– Velikodušno, gospodine – mrmljao je.

– Slažem se – odvrati Macleod. – Moram ti reći da sam se prilično namučio dok sam uvjerio svoje pretpostavljene u ispravnost takve odluke. Reci to ljudima i javi mi koliko ih je spremno na povratak.

– Hoću, gospodine. Svakako – obeća Andy.

– Dobro. Sada bih još nešto želio spomenuti. Jedini način da dođemo do novca bio je da ga osobno podignem u banci.

– Ovdje?

– Da, ovdje u Heleni – odvrati komesar. – Sa sobom sam poveo Pottsa i još trojicu. – Na trenutak zastane oklijevajući i pogleda mene. – Gospodine Adamse –

nastavi neočekivano – želim da znate da sam prepoznao vaše ime kad ste mi se jučer predstavili. – Nisam rekao ništa, ali je Andy ispustio uzvik iznenađenja na koji se komesar ne osvrne. – Znam tko ste – dodao je s osmijehom – i kao bivšem predstavniku zakona znam da vam mogu vjerovati i računati na vašu šutnju.

– Komesaru – rekao sam s poštovanjem – napustit ću...

– Nipošto – prekine me on usred riječi. – Obećajte da o ovome nećete nikome ništa reći, i ja vam vjerujem.

– Obećavam – rekao sam svečano.

– Andy, uvjet da vas primimo natrag u naše redove jest da mi budete pratnja kada se budem s novcem vraćao u Kanadu.

– To neće biti teško, gospodine. Siguran sam da ćemo svi rado poći odmah s vama.

– Želio bih vam postaviti jedno pitanje, ako mi dopustite – umiješao sam se.

Macleod kimne glavom.

– O kolikoj je svoti riječ?

Po izrazu Andyjeva lica znao sam da i njega zanima odgovor na to pitanje.

– O velikoj – odvrati komesar ozbiljno. – Dovoljno velikoj da budem zabrinut za povratak.

– Koliko? – pitao sam.

Pogledao nas je obojicu.

– Pedeset tisuća dolara.

XXXIII

– Nije čudno što želi da mu se vratite – rekao sam Andyju poslije dok smo u Jakeovu salunu pili pivo.

– Misliš da samo želi pratnju do Kanade i da će nam poslije dati nogu ili nas uhapsiti zbog dezertiranja?

– To nisam rekao. Nepobitno je da je dobio novac za plaće, no pitanje je želi li platiti ljude koji su ga bili napustili ili one koji su ostali uza nj? – nisam želio posijati sjeme sumnje u Andyju, ali u meni je već klijalo i nisam mogao da to ne spomenem. – Ipak ti bolje poznaješ Macleoda nego ja – nastavio sam – a već sam priznao da sam po prirodi sumnjičav.

– Pedeset tisuća dolara – rekao je kao da me nije čuo. – To je prilična svota novca.

– Osobito kad se uzme u obzir put koji treba prijeći do Kanade – nastavio sam značajno.

– Da – zamišljeno će on. – Možda mu je najvažnije da novac sigurno prenese u Kanadu.

– U svakom slučaju ti ćeš njegov prijedlog morati saopćiti ljudima i dopustiti im da sami odluče.

– Da, to je najbolje – rekao je zureći u čašu.

– Hej – rekao sam dodirnuvši mu ruku. – O čemu razmišljaš?

– Oh, toliko sam želio da do ovoga dođe, a sada ...

– Ja sam te natjerao da dobro promisliš i počneš sumnjati u čovjeka kome si očito vjerovao.

– Ne, nije to – žurno će on. – Nemoj kriviti sebe ni za što. I sam bih možda došao na to. Ako se vratimo i budemo uhapšeni, ne znači da će to biti komesarovo maslo.

Zažalio sam zbog svojih riječi i rado bih ih bio povukao da sam mogao.

– Vešeras ću održati sastanak sa svojim prijateljima – nastavi Andy. – Molio bih te da i ti dodeš ovamo.

– Dobro – promrmljao sam.
– Nešto bih te želio pitati – dodao je oklijevajući.

Znao sam što me želi pitati i prije nego što je postavio pitanje.

– Pitaš se zašto je komesar Machleod prepoznao moje ime, zar ne? – predusreo sam ga.

– Tako je – kratko je – kimnuo glavom. – Nikada nismo pričali o tvojoj prošlosti. Ništa te nisam pitao, ali sada je komesar probudio moju znatiželju.

– Ne krivim te zbog toga – rekao sam tiho. – Istina je da me reputacija ne veseli, ali nepobitno je da postoji. Radio sam kao predstavnik zakona osamnaest godina u raznim krajevima jugozapada ... a time sam stekao reputaciju ... rekao bih dobru – dodao sam bez lažne skromnosti.

– Zato je komesar prepoznao tvoje ime.

– Nadam se da je tako – rekao sam.

– Zašto se nadaš? – namršti se mladić.

– Uz reputaciju predstavnika zakona stekao sam i reputaciju revolveraša – priznao sam nevoljko.

– Revolveraš?

– Nikada sebe nisam smatrao revolverašem, ali slučajno dobro njima rukujem – slegnuo sam ramenima.

– Ti si, znači, revolveraš – vidio sam divljenje u njegovim očima.

– Većina ljudi reagira kao ti – nasmijao sam se. – No ja nisam revolveraš poput Billa Hickoka, Jessa Jamesa, ili Johna Wesleya Hardina. Ni u kome slučaju. Nisam vjerovao da se i u ovom dijelu zemlje čulo za mene – nastavio sam zamišljeno. – Prepoznao me je Macleod, a možda i netko drugi u gradu. Onaj koji je pucao na mene.

– Misliš da netko želi steći reputaciju time što će tebe ubiti? – upita Andy razrogačenih očiju.

– I tako nešto je moguće – priznao sam. – Premda čovjek koji ubija iz zasjede ne može računati na neku slavu.

– Slažem se – reče Andy i ustane. – Vrijeme je da potražim drugove i zakažem sastanak za večeras. Osam sati, zar ne?

– Bit ću ovdje – rekao sam dok je odlazio prema vratima. Razmišljao sam što da poduzmem i nakon kraćeg oklijevanja odlučio porazgovarati sa svim ljudima s kojima sam nakon dolaska u Helenu došao u doticaj.

Počet ću s Abby O'Shea.

XXXIV

Abbyna je prodavaonica po običaju bila prazna. Stoviše ni vlasnice nije bilo na vidiku. Umjesto da je pozovem, uputio sam se prema zavjesi što odvaja prodavaonicu od stražnjeg dijela u kome je Abby provodila mnogo vremena. Gonjen znatiželjom šuljao sam se tiho u želji da iznenadim djevojku, ako je tamo.

Lagano sam povukao zavjesu i ugledao Abby. Stajala je u rupi i kopala nešto nalik tunelu.

– Što je to, do vraga? – upitao sam nakon kraćeg promatranja.

Okrenula se kao oparena i pogledala me bijesno.

– Što ćeš ti ovdje? – ustremila se na mene poput divlje mačke. Zelene oči bijesno su sijale.

– To sam ja tebe pitao.

– Nemaš pravo upadati u moju kuću.

– Ja sam kupac – podsjetio sam je hladno. – Došao sam nešto

kupiti, ali nije bilo nikoga da me usluži. Zato sam došao ovamo i pronašao te u toj rupi.

– Nije ovo rupa – rekla je odloživši lopatu.

– Nije, imaš pravo. Više je nalik tunelu. Kamo vodi?

– Nigdje – rekla je žurno. – To nije tunel već... podrum... za... za

– zapela je ne znajući što da kaže.

– Za podrum bi morala kopati samo u dubinu – istakao sam mirno. – Jesi li to imala na umu kad si mi nudila posao? Željela si da kopam...

– Ne... hoću reći da...

– Još mi nisi rekla kamo vodi tunel?

– Rekla sam ti da ovo nije tunel.

Nisam je dalje slušao. Pažljivo sam promatrao tunel i naposljetku zaključio da može voditi samo do jednog mjesta. Susjedne kuće.

– Banka – rekao sam glasno.

Skočila je.

– Što? Ne budi smiješan.

– Da, banka. Kopaš tunel do banke, ali ne zato da bi u nju uložila novac – rekao sam podrugljivo.

– Ti... ti si... – pjenila se od bijesa.

– Mlada gospodice, namjeravaš opljačkati banku Helene, zar ne?

– Promatrala me je čvrsto stisnutih vilica. – Upravo nevjerojatna zamisao – dodao sam više za sebe.

– Zašto nevjerojatna? – rekla je prkosno. – Banka je puna novca, a meni je neophodan.

– Zar nam svima nije? – naru-gao sam se. – I to namjeravaš obaviti sama?

– Ponudila sam ti posao, nije li tako?

Zar ti to nazivaš poslom? Pljačku banke? I takav posao nu-

diš jednome strancu? Čovjeku kojega si prvi put vidjela?

– Podijelila bih dobit s tobom – pravdala se.

– Zašto baš mene, stranca?

– U banci nemaš novca i nisi vezan za ovaj grad. Osim toga, nisi predstavnik zakona – objasnila je mirno iskočivši iz jame. Podbočila se i izazivački me promatrala. – Pretpostavljam da si sada promijenio mišljenje?

– A zašto tako misliš?

– U toj banci ima mnogo novca, Adamse. Dovoljno da dvoje ljudi živi udobno do kraja života.

– Ti i ja? – pitao sam podsmješljivo.

– Odvojeno – istakla je hladno

– nisam mislila zajedno.

– Oh!

Nastojao sam svome licu dati razočarani izraz, premda sam se jedva suzdržavao od smijeha.

– Želiš li sada posao?

– Ne, ako to znači da bih morao kopati.

– Ne misliš valjda da ću te uzeti za ortaka a sama nastaviti s kopanjem? – pitala je srdito sijevajući očima.

Glasno sam uzdahnuo.

– Morat ćeš mi dati vremena da razmislim.

– Nemoj razmišljati dugo. Sutra ujutro moraš mi dati odgovor.

– Dobro. Sutra – složio sam se kratko. – Kako znaš da u banci ima mnogo novaca? Uprava rudnika ne drži novac za plaće u njoj, nije li tako?

– Imaš pravo. Donose ga izvana pod oružanom pratnjom prije podjele plaća. – Zastala je, a zatim značajno dodala: – No, u bankovnom je sefu velika svota novca namijenjena za plaće. Doduše, ne znam čije, ali trezor je samo neko-

liko metara udaljen od mjesta do koga sam stigla kopanjem. Već tje-
dan dana ovdje radim i nadomak sam cilju – rekla je ponosno. – Kopam točno prema podu trezora.

– Kako si saznala za taj novac?

– Nije važno – izbjegla je odgovor. – Budi uvjeren da je u sefu više od pedeset tisuća dolara, a ja želim taj novac.

– Kako misliš doprijeti do trezora?

– Pod je načinjen od blata i drva – objasnila je.

U nekoliko sam navrata saznao da banka troši goleme svote da napravi snažan sef neprobojnih stijenki i stropa, ali pod je najčešće od običnog drva.

Odjednom mi Abbyn plan više nije bio tako smiješan. Očito je imala pristup u banku ili je od neke osobe dobivala povjerljive obavijesti. Kako bi inače saznala za pedeset tisuća dolara? S malo sreće njen bi plan mogao biti proveden.

Znao sam da bi moja dužnost bila da je odmah prijavim i tako spriječim u njenim namjerama, ali oklijevao sam da to napravim. Nije mi se svidjela pomisao da je predam u ruke jednom neodgovornom šerifu u gradu punom raspo-
jasanih rudara. Za tu me djevojku nije vezivala nikakva simpatija, ali osjećao sam da nije tip kriminalca nego samo luckasta osoba. Morat ću spriječiti njen plan na drugi način.

Najbolji je način da joj ne dam vremena da dovrši posao. To znači da novac treba biti što prije uzet iz banke.

XXXV

Prije odlaska čuo sam Abbyno upozorenje. Oštro mi je zaprijetila ako nekome odam njen plan. Obećao sam da ću šutjeti i uputio se dalje.

Nakon kraćeg predomišljanja za sljedeći sam posjet odabrao Leticiju Newman, drugu ženu koja mi je u Heleni ponudila posao. Na putu do njene kuće mislima mi se i dalje vrzmala Abby O'Shea. Ta djevojka nije imala razloga da me pokuša ubiti. Nije me upoznala sa svojim planom, pa se nije trebala bojati da ću je odati.

Leticiju sam zatekao u svilenom ogrtaču kako sjedi na kauču, u svome raskošnom salonu.

– Poslijepodne je uvelike odmaklo, a ti se još nisi obukla – ukorio sam je blago.

– Ljenčarim, Clinte – rekla je nemarno. – Čemu imam zahvaliti tvojoj posjeti? – podrugljivo me je promatrala.

Dok sam sjedao na ponudenu stolicu pogledom sam okrznuo luksuznu pokućstvo. Ne, Leticiji Newman nije potrebno pedeset tisuća dolara iz banke. Ta ovo pokućstvo vrijedi bar toliko.

– Netko je pucao na mene prije nekoliko noći – odgovorio sam mirno.

– Vidim da nisi ozlijeđen.

– Nisam, ali pucnjevi su ispaljeni s krova tvoje kuće.

– Ne misliš valjda da ja imam ikakve veze s tim?

Na krov se može popeti svatko i s njega sići, da i ne prođe kroz kuću.

– To sam i sam ustanovio – priznao sam.

– Kako ti onda mogu pomoći?
– podigla je obrve.

– Pokušavam se sjetiti svega što se dogodilo proteklih dana ovdje. Zanima me kakav si mi posao željela ponuditi.

– Želiš ga prihvatiti?

– Ne, ali bih želio znati o čemu je riječ. Netko je na mene pucao i moram otkriti tko i zašto.

Netremice me je promatrala nekoliko trenutaka.

– Čini mi se da to ima smisla. Napravio si budalu od jednog od mojih ljudi što radi za stolom. Mislila sam da bi ga možda želio zamijeniti.

– To je sve?

– Tako je. Zar si očekivao neki tajanstveni posao?

– Ne znam što sam očekivao – rekao sam iskreno.

– Žao mi je što ti ne mogu pomoći, Clinte – zvučalo je kao da zaista tako misli. Ustala je i pošla sa mnom prema predvorju.

– Iskreno rečeno, nisam ni očekivao veliku pomoć, ali morao sam pokušati. Sada moram čekati napadačev drugi potez.

– Prvi te je put pokušao zaplašiti, ali drugi put... – Zavrtjela je glavom. – Bilo bi bolje da odeš iz grada.

– Možda, ali neću, barem ne još – rekao sam odlučno.

– Čini mi se da i nisi tako pаметan kako sam mislila – rekla je otvarajući vrata.

XXXVI

Možda je imala pravo. Možda udaram glavom o zid. Postoje samo dva načina da otkrijem napadača. Jedan je da on sam prizna da je to uradio, što je gotovo nemoguće. A drugi, da ga pri ponovnom pokušaju uhvatim i prisilim da prizna.

S takvim mislima stigao sam u ugovoreno vrijeme u Jakeov salon. Andy, Robert i Dan već su sjedili u stražnjem dijelu prostorije s vrčevima punim piva. Pitao sam Andyja što misle ostali o komesarovu prijedlogu. Slegnuo je ramenima.

— Ljudi su neodlučni. Nekima nikad nije ni palo na um da bi se ovo moglo dogoditi te im jednostavno treba vremena da odluče. Oni, također — dodao je pokazavši na Roberta i LeClerca. — Jedino Dan zna što želi. Ne želi natrag. Barem dok se ne dočepa tamnooke — dodao je sa smiješkom.

U salu su nahrupili i ostali glasno razgovarajući. Naposljetku su svi zauzeli svoja mjesta i ja sam izbrojio točno osamnaest predstavnika mountieja i sebe. Sastanak je mogao početi. Andy je ustao i počeo govoriti.

— Koliko vas je spremno prihvatiti komesarovu ponudu? — upitao je nakon dužeg govora. Šestorica ljudi podigla je ruke, a Andyjeva je bila sedma.

— Protiv? — upitao je prelazeći očima preko prisutnih. Osam ruku se diglo.

— Neodlučnih?

Ostale su još samo tri ruke.

Komesar je zasad dobio sedam ljudi što znači ukupno dvanaest, a to nije dovoljno za pedeset tisuća dolara. Trebalo bi mu barem još osmoro da bi mogao biti siguran u miran povratak.

Andy je nastavio razgovor s ljudima. Komesarovu ponudu odbili su oni koji su smatrali da ih komesar želi namamiti u zatvor, jer ne može dopustiti da dezerteri prođu nekažnjeni. — Ovoga puta nas je pobjeglo osamnaest, a drugi put bi nas moglo biti osamdeset — rekao je čovjek suhonjava lica.

Razgovor se nastavljao sve dok iduće glasanje nije dalo još lošije rezultate.

Ukupno šest ljudi za prijedlog.

Deset protiv, a dva neodlučna.

— Da čujemo što misli naš prijatelj Clint Adams — javi se Dan Dupree prozvavši prvi put mene. Do tada sam sjedio u kutu i šutke pratio raspravu. Ustao sam i pogledom preletio preko prisutnih lica punih iščekivanja.

— Teško mi je davati savjete jer ne poznam dobro običaje i pravila mountieja, a niti komesara Macleoda. Ako je komesar zaista onakav kakvim ga neki od vas opisuju, ja bih mu vjerovao. Pristao bih poći s njime kao pratnja i pobri-
nuo se da pošiljka novca stigne u Kanadu sigurno. — Pitao sam se koliko još ljudi osim Abby zna za taj novac. — Vjerojatno ćete svi biti potrebni komesaru da bi obavio svoj zadatak. A možda čak ni uz pomoć svih vas neće uspjeti.

XXXVII

Sala se ispraznila. Za jednim stolom ostali smo samo Andy, Robert, LeClerc, Dan i ja.

— Posljednje glasanje dalo je šest glasova za, a dvanaest protiv — reče Andy s uzdahom.

— Tako barem znamo na čemu smo — rekao sam tješeći ga. — Robert i LeClerc su glasali za, zar ne?

— I ja glasam za — Danova se šaka spusti na Andyjevo rame. — Ti si došao ovamo sa mnom da me izvlačiš iz neprilika, a ja ću iz istog razloga sada poći s tobom.

— Osim nas poći će još i Boyer i Gilbert — reče Andy. — Zajedno s komesarovim ljudima bit će vas

jedanaest – rekao sam zamišljeno i odmahnuo glavom. – Bojim se da to neće biti dovoljno. – Opazivši njihove upitne poglede, ispričao sam im o Abby i njenoj namjeri da se domogne novaca.

– Ta je žena luda – uzvikne Dan Duprre.

– Možda, ali bude li imala dovoljno vremena, provalit će u sef. S malo sreće novac bi mogao biti spašen, bar što se tiče nje. Trebalo bi ga što prije podići iz banke. Osim Abby i netko drugi je mogao saznati za nj i mogao bi čekati povoljnu priliku da ga se domogne.

– Misliš pokušati ga oteti komesaru? – upita Andy.

– Kažem da je sve moguće.

– Samo jedanaest ljudi – promrmlja Andy utučeno.

– Ne brini – reče Dan. – S Dupreeom to je kao da nas je petnaest.

* * *

– Šest? – ponovi Macleod idućega jutra kad smo došli ponovo u hotel.

– Tako je – potvrdio sam ja.

– Malo – promrmlja komesar. – Jedanaest ljudi...

– Dvanaest – ispravio sam ga ja.

– Molim? – zbunjeno me pogledao. – Jesam li nekog izostavio ili pogrešno brojio.

– Niste, gospodine – rekao sam mirno. – Moj me je prijatelj Andy uvjerio da bih trebao vidjeti Kanadu prije no što se vratim na jug. Dakako, ako me primate.

Potts brzo pogleda Macleoda, ali se ovaj na to ne osvrne.

– Dakako da vas primamo, gospodine Adamse. Andy je dobro predložio – pohvali mladića.

– Mislim da bismo trebali krenuti što prije – rekao sam gledajući komesara u oči.

– Slažem se. Novac možemo uzeti odmah. Kada vi svi možete biti spremni za put?

– U svako doba, gospodine.

– Dobro – odluči Macleod. – Krenut ćemo sutra u zoru. – Andy i ja smo kimnuli glavom i krenuli prema vratima. Ondje nas je zastavio komesarov glas. – Znam da si dao sve od sebe, Andy. I vašu pomoć cijenim, gospodine Adamse.

– Oduvijek sam želio upoznati Kanadu – rekao sam nehajno.

XXXVIII

Idućega sam se jutra probudio s prvom svjetlošću. Obukao sam se što sam toplije mogao, opasao revolverom, dohvatio bisage, pušku i nešto hrane što sam prethodnoga dana bio kupio i pošao u staju po Dukea. Zaprežne konje i kola namjeravao sam ostaviti konjušaru na brigu do povratka iz Kanade.

– Znam da sam te zanemario, stari moj, ali sada ćeš imati prilike da protegneš noge – tepao sam svome konju dok sam ga sedlao. – Štoviše, siguran sam da ćeš uskoro zažaliti za ovom toplom stajom. – Konj zatrese grivom kao da sumnja u to. Učvrstio sam bisage preko sedla i uzjahao.

– Budem li imao sreće, vratit ću se za tjedan ili dva – rekao sam konjušaru na odlasku.

– A bez sreće?

– Ne brini, prijatelju, za svoj ćeš trud biti nagrađen. Ne nadem li konje i kola na mjestu, umjesto novcem platit ću ti s olovom.

Čovjek ustukne.

– Ne brinite, gospodine. Sve će biti u redu.

Izjahao sam na ulicu.

— Polako, dječace — obuzdavao sam Dukea. — Štedi snagu, bit će ti potrebna. — Ubrzo smo stigli do banke i ugledali ostale. Robert, LeClerc i Dan Dupree su bili u sedlima, Potts je stajao kraj svoga konja, a Macleod i petorica ljudi izlazili su iz banke. Komesar i njegova tri čovjeka u rukama su nosili teške bisage. Prebacili su ih preko konja i uzjahali. Boyer, Gilbert i Andy slijedili su njihov primjer.

— Jesmo li svi ovdje? — zaori Macleodov glas. — Hajdemo — rekao je i podbo konja mamuzama.

Dvanaest jahača sastalo se ispred banke i potom napušta grad. Smatrao sam da smo upadljiva povorka i da je odlazak trebalo organizirati drukčije. No ja sam samo jedan od pratilaca i nisam odgovoran za organizaciju.

Ipak sam namjeravao doznati tko od jahača nosi novac. Neću cijelim putem do Kanade jahati u neznanju.

XXXIX

Prema Pottsovima riječima trebali smo preći prelaz Metis preko planina Rockies i tada bismo se našli na pola puta. Andy i ja smo jahali na kraju povorke.

— Što gledaš? — upita me on. — Ne misliš valjda da će nam netko pokušati oduzeti novac?

— Baš to mislim — rekao sam ozbiljno. — Nadam se samo da će nas biti dovoljno da se odupremo napadačima.

Neko smo vrijeme šutke jahali promatrajući obzorje.

— Što je ono Macleod rekao o graničnoj patroli? — upitao sam.

— Američka granična patrola zaustavila ih je pedesetak ili nešto više kilometara od Helene. — To znači da je to bilo više od dvjesto pedeset kilometara daleko od granice — rekao sam namršteno. — ne čini li ti se da je čudno da granična patrola zalazi tako daleko od granice?

— Sada kada to spominješ i meni se tako čini.

— Što su radili tako blizu Helene? — pitao sam zabrinuto.

— Ako nas netko namjerava napasti, što misliš kada će to uraditi? — upita Andy.

— Teško je reći — slegnuo sam ramenima. — Ako su napadači Amerikanci, uradit će to što bliže Kanadi, a ako su Kanadani obratno.

— Ne misliš li da bismo trebali upozoriti komesara — počne Andy oklijevajući.

— Siguran sam da je svjestan opasnosti. Neprekidno se osvrće. Više od mene. Ipak ću porazgovarati s njim čim se zaustavimo.

Već se gotovo spustio mrak kada je Potts dao znak da stanemo. Najprije smo se pobrinuli za konje dok je jedan od Macleodovih ljudi, očito izabran te večeri za kuhara, pristavio vodu za kavu.

Opazio sam Macleoda po strani kako zuri u mrak i nečujno mu prišao.

— Pretpostavljam da osjećate isto što i ja — rekao sam tiho.

On kimne.

— Da, ali i vi osjećate da netko na nas vreba. Nadam se da ćemo možda sresti američku graničnu patrolu. Mogli bismo je možda uvjeriti da nas otprati do granice.

— Možda — rekao sam neuvjerljivo. — Budući da sam pošao s vama da vam pomognem zaštititi

novac, trebali biste mi reći u čijim je bisagama – rekao sam ozbiljno.

– Poveo sam sa sobom četvoricu u koje imam povjerenja, gospodine Adamse. Oni znaju gdje je novac, a to znači da nas ukupno petorica zna. Ne bih vas želio uvrijediti, no mislim da nas je dovoljno.

– Što je s ostalim ljudima? – upitao sam. – I oni su pripadnici Mountieja, zar ne?

– Bit će – čvrsto će on – kada sa vratimo u tvrđavu Macleod. Zasad su dezerteri.

Obećali ste da neće biti kažnjeni – podsjetio sam ga.

– Svoje ću obećanje održati – odvrati on mirno. – No u ovome trenutku ne vidim razloga zašto biste vi ili oni trebali znati gdje je novac, ako ga, dakako, ne namjeravate ukrasti – pogledao me je u oči. Mirno sam izdržao njegov pogled.

– Takvo nešto nije mi palo na pamet.

– Nisam ni mislio da jest – reče on s uzdahom. – Ipak, gospodine Adamse, nije mi posve jasno zašto ste pošli s nama na ovaj put – dodao je oklijevajući.

– Reći ću vam istinu, komesaru – rekao sam trljajući zamišljeno vilicu. – Ni meni samome to nije posve jasno.

– Zaista? – podigao je obrve. – Biste li to objasnili?

– Bio sam u Heleni nekoliko dana kada je netko na mene pucao. Želio sam saznati tko je to uradio i zašto.

– I jeste li saznali? – upita on.
– Ne, još nisam – odvratio sam.
– Zato sam i pošao s vama na ovaj put.

– Ne shvaćam – gledao me s nerazumijevanjem.

– Jedini problem s kojim sam se donekle bavio u Heleni jest problem Andyja i njegovih prijatelja. Andy i ja smo se sprijateljili, pa mi je ispričao o teškoćama kroz koje prolazite, o osamljenosti vašeg života i, dakako, o besparici.

– Da, okolnosti nam nisu išle naruku – prizna Macleod – premda sam se silno trudio da dođem do novca za plaće.

– Andy mi je to objasnio, gospodine. – On i njegovi ljudi izuzetno vas mnogo poštuju, a sada sam shvatio i zašto.

– Hvala, gospodine Adamse. Ipak, sve do dolaska u Kanadu ne mogu ih smatrati mountiejima.

– Shvaćam vas – rekao sam ozbiljno.

– A i ja vas počinjem shvaćati – prihvati on. – Budući da ste se družili samo s Andyjem i njegovim drugovima, odlučili ste poći s njima i vidjeti što će se dogoditi?

– Baš tako.

– Maska bi mi bila pomisao da je netko od njih pokušao na vas pucati, no nadam se da ćete dobiti odgovor na pitanje koje vas muči. – S tim riječima se okrenuo i ponovo zagledao u mrak.

Lagano sam kimnuo glavom premda me on više nije gledao, i prišao Andyju koji je sjedio uz vatru. Napunio mi je tanjur s graškom i slaninom te dodao kruh i šalicu punu tople kave. Najprije sam otpio gutljaj kave, zadovoljno uzdahnuo i potom prionuo jelu.

– Je li ti rekao gdje je novac? – upita on.

– Nije – odvratio sam. – Ne smatra nužnim da znam gdje je – dodao sam.

– Ne vjeruje nam?

– Bi li ti vjerovao šestorici dezentera i jednome revolverašu?

XL

Što smo odmicali više prema sjeveru, bivalo je sve hladnije, pa sam se pitao što će tek biti kada se približimo planinskome lancu Rockie i prijelazu Metis.

– Pričaj mi o Metisima – rekao sam Andyju.

– Nisu Indijanci, ali nisu ni bijelci. Mješanci su, a mnogi od njih imaju i francuske krvi – objasni on. Veliki su individualisti i odijevaju se i kao bijelci i kao Indijanci. Svoga vođu zovu »messiah« i neobično su mu odani.

Neko vrijeme smo jahali šutke. Nastojao sam se zaokupiti mislima da bih zaboravio na studen što mi se zavlačila u kosti i nanosila gotovo nepodnošljivu bol. Razmišljao sam o toplim zagrljajima Abby, Leticije i tamnooke Diane i čeznuo za vrućim napitkom. Nekoliko trenutaka trebalo mi je da shvatim da se mala povorka prestala kretati.

– Što se dogodilo? – upitao sam Andyja.

– Ne znam.

Podbo sam konja i prišao Macleodu i Pottsu.

– Potts mi je upravo skrenuo pažnju da je prolaz kroz koji sada moramo proći izvanredno mjesto za zasjedu – obrati mi se komesar. – Što vi mislite?

Pomaknuo se tako da sam mogao vidjeti grlo prolaza koje mi se učini veoma uskim.

– Rekao bih da Potts ima pravo. Kanjon je idealno mjesto za napad iz zasjede.

– Što da radimo? – upita komesar izvidača.

Planina je velika i trebalo bi nam barem dva dana da je prijeđemo obilaznim putem.

– Već smo dugo na putu – promrmlja Macleod. Sjedio je u sedlu, visok i ponosan, uspravnih ramena zureći u ulaz kanjona i trudeći se da donese pravilnu odluku. Pogleda mene, pa Potts i napokon odlučno reče: – Proći ćemo kroz kanjon. Siguran sam da ćemo uspjeti.

– Da, gospodine – progunda Potts.

– Tražimo nevolje, komesaru – bilo je sve što sam rekao.

XLI

Prolaz je bio toliko uzak da smo mogli jahati samo dvojica po dvojica.

– Ostat ćemo na kraju kolone – rekao sam Andyju, a on kimne glavom u znak slaganja.

Promatrali smo kako ostali nestaju u prolazu, a zatim polako pošli za njima. Čim smo se Andy i ja našli u kanjonu, začuo sam topot konja iza naših leđa. Okrenuo sam se u sedlu i ugledao petoricu u američkim vojničkim uniformama kako ulaze u kanjon za nama.

– Andy – rekao sam i on se okrene.

Vojnici nisu imali u rukama oružje i nisu se doimali neobično.

Iznenada čuo sam pucanj i ovoga puta munjevito se okrenuo prema naprijed. Jedan od Macleodovih povjerljivih ljudi bio je metkom izbačen iz sedla. Ponovo sam se okrenuo prema vojnicima iza naših leđa. Ovoga puta u rukama su imali revolvare i nišani u nas.

– Ne mičite se, okrenite glave prema čelu – naredi čovjek u uniformi. Okrenuo sam se i opazio da je čelo naše kolone zastavila grupa

jahača predvođena američkim narednikom. I njih je bilo petero.

– Što ovo znači? – čuo sam Macleodov snažan glas.

– Uradite onako kako vam se kaže, komesaru – mirno će narednik. – I nitko neće stradati.

– Već ste mi ubili jednog čovjeka – bijesno se okomi na nj Macleod.

– Morali smo privući vašu pažnju – rekao je narednik, a zatim rukom pokazao prema vrhu kanjona. Svi smo podigli poglede i ugledali petoricu ljudi sa svake strane kanjona s puškama u ruci uperenim u nas. Sve u svemu u napadu je sudjelovalo dvadeset ljudi.

– Neka se vaši ljudi postroje tri po tri – naredi vođa napadača.

Macleod je oklijevao – Uradite kako kaže – rekao je napokon.

Prolaz je bio toliko uzak da smo se stisnuli jedan drugome uz rame i to nam je onemogućavalo svaku akciju u pružanju otpora.

– Dobro – narednik se zlobno nasmiješi. Bio je to puniji čovjek blizu četrdesete godine. – Sada će vaši ljudi pažljivo izvući oružje i izbaciti metke na zemlju. Neka nitko ništa ne pokušava, jer moji ljudi jedva čekaju da potegnu obarače. Jasno?

Pošto smo ispraznili oružje, naredio nam je da se polako natraške vratimo putem kojim smo došli. Udarili smo jedni o druge, svjesni činjenice da je dovoljan samo jedan pogrešan pokret pa da napadači zapucaju.

Napokon smo izašli iz kanjona. Narednik nam je naredio da ostanemo zbijeni.

Što ovo znači? – upita Macleod odlučno.

– Ne mogu vam reći odmah, jer nemamo vremena – podrugljivo će narednik. – Sada će jedan od mojih ljudi donijeti vreću u koju će svi vaši ljudi baciti svoje oružje.

Počeo sam se pitati jesu li naši napadači uistinu američki vojnici ili negdje uokolo leži još i dvadesetorica mrtvih pripadnika američke armije.

Jedan čovjek u civilu donio je vreću i mi smo u nju bacali oružje. U bisagama sam imao mali kolt kalibara 21 koji sam ponekad nosio skrivenog u košulji. Odlučio sam ga zatajiti.

– Dobro – narednik je zadovoljno trljao ruke. – Sada možemo krenuti dalje.

Ljudi koji su bili na vrhu kanjona spustili su se dolje u obližnju šumu. Poslije dužeg vremena pojavili su se na konjima. Da su bili vezani bliže, jamačno bismo ih čuli prije ulaska u kanjon, pomislio sam i zaključio da je prepad odlično organiziran.

– Vi i vaši ljudi, komesaru, počinite s nama. Kada dodemo na određite, razgovarat ćemo o novcu.

– Ne znam o čemu govorite – uzvratila Macleod oštro. Pomislio sam da je njegov odgovor smiješan. Novac je ili u njegovim bisagama ili je podijeljen u bisagama sve četvorice, ali napadači će ga lako pronaći.

Natjerali su nas da jašemo zbijeni jedan uz drugoga, opkolivši nas sa svih strana kao stado stoke. Tako smo nastavili put s narednikom na čelu.

Zanimalo me što sada Macleod misli o svojoj odluci da uđe u kanjon.

XLII

Poslije četiri sata naporna jahanja stigli smo u logor koji se ni po čemu nije razlikovao od uobičajenih vojničkih logora. Nekoliko šatora bilo je raspoređeno oko logorske vatre.

— Sjašite — čuo sam narednikov nalog. — Starkey, neka se netko pobrine za njihove konje.

— Svakako, naredniče — javi se kaplar. i — Želim da podete sa mnom u šator — obrati se narednik komesaru. — Moramo razgovarati.

— Dobro, mogu li povesti svoja dva čovjeka — zatraži Macleod.

— Možete dovesti koga god želite. Hajdemo.

— Pottse, Adamse — zovne Macleod. I Potts i ja bili smo iznenađeni time što je izabrao mene. Šutke smo pošli za njim do glavnog šatora dok su nas tri vojnika pratila. U šatoru je bio montažni pisaci stol. Narednik sjedne. Nas trojica smo ostali stajati ispred njega, a svakome je iza leđa stajao po jedan vojnik.

— Zovem se Ben Cory — predstavi se narednik.

— Sada sam vas prepoznao — odreže Macleod. — Vi ste nas zaustavili na putu prema Heleni.

— Tako je — Corey kimne. — Polaskan sam što ste me zapamtili.

— Hoćete reći da vas je narednik zaustavio prije tjedan dana?

— pitao sam s nevjericom.

— Baš on — potvrdi Macleod.

— Onda ste pravi narednik — promrmlijao sam.

— Dakako da sam pravi — nasmije se čovjek otkrivajući nepravilne zube — Svi smo mi pravi vojnici, zar ne momci?

— Jesmo, ali ne još zadugo — javi se jedan od trojice što su nam čuvali leđa.

— Što to znači? — pitao sam oštro.

— Uskoro ćemo se povući — objasni Corey smješkajući se.

— Kada?

— Čim kaplar donese ono što nam je potrebno — odvrati kaplar s bisagama u ruci.

— Je li unutra? — upita Corey.

— Jest. Bile su na njegovu konju — reče kaplar pokazujući na Macleoda.

— Spusti ih ovdje — reče Corey, raščistivši površinu stola. Kaplar posluša. — Dobro, Starkey — nastavi narednik. — Pobrini se da se ljudi smjeste za noć a pobrini se i o zarobljenicima. Ovu trojicu ću dovesti za nekoliko minuta.

— Dobro, naredniče — Starkey nestane u tami. — Da vidimo što imamo ovdje — reče Corey. Otvori bisage i gurne unutra desnu ruku. Trenutak zatim izvuče odeblji svežanj zelenih noćanica.

— Zar nisu krasne? — zurio je u novčanice kao opčinjen. — Pogledajte, momci. S ovim ćemo se povući iz armije.

— Ne možete to uraditi — plane Macleod. — Taj novac pripada sjeverozapadnoj konjičkoj policiji.

— Zaista? — naruga se Corey. — Ako je tako, uzmite ga — dobaci izazivački.

Macleod je zurio u nj u nemoćnu bijesu. Vidio sam da se s naporom obuzdava da ne prasne.

— Kako to možete uraditi? — rekao je napokon prilično mirno. — Zar nemate nimalo poštovanja prema vlastitoj uniformi i zemlji koju ...

— Dakako da imam — narednik ga uvrijedeno pogleda. — Da ovaj

novac pripada američkoj armiji ne bih ga uzeo, ali ovako ...

Na svoj užas, shvatio sam da i sam vjeruje u ono što govori.

– Osim toga, do Kanade je dugačak put – nastavi narednik. – Ako to ne uradimo mi, novac će vam uzeti netko drugi.

– Mogu li postaviti jedno pitanje? – rekao sam tiho.

– Vi niste Kanadanin, zar ne? Amerikanac ste – ustvrdi narednik namrštivši se.

– Jesam. Slučajno sam se pridružio povorci – rekao sam nemarno.

– Ah, to je loše – Corey zatrese glavom. – Što ste me htjeli pitati?

– Kako ste saznali za novac?

Corey prasne u smijeh.

– Oh, to je smiješna priča. Nedavno sam bio u Heleni i ondje upoznao djevojku koja je od nekoga saznala za novac. Čini se da joj je povjerljivu informaciju dao jedan obožavatelj koji je time želio na nju ostaviti osobit dojam. Ta djevojka i ja smo se lijepo zabavili, a poslije me je pokušala nagovoriti da opljačkam banku. – Pogovo se nasmijao. – Bila je odlučna ta mala vještica, ali pljačkanje banke nije moj posao i ja sam je glatko odbio.

– Abby O'Shea – rekao sam, a on me zaprepašteno pogleda.

– Da, baš ona – promuca. – I vas je pokušala nagovoriti, zar ne?

– Jest, ali nije me mogla pridobiti za svoj plan. Nisam zagrizao mamac. Kad sam odlazio bila je zauzeta kopanjem tunela do bankovnog sefa.

– Zaista? – narednik se tresao od smijeha. – Rekao sam vam da je uporna. Oh, kako će samo biti razočarana kad dođe do sefa. – Na trenutak se zamisli. – Niste joj

rekli da je pošiljka s novcem krenula iz grada?

– Uskoro će to i sama saznati – rekao sam mirno.

– Oh, kad bih joj samo mogao vidjeti lice u času kada dopre do sefa. Znate, prijatelju, žao mi je što se nismo sreli prije. Sigurno bismo se sprijateljili. Vrlo smo slični.

– Ne bih rekao – odvratio sam suho.

Osmijeh s njegova lica naglo iščezne.

– Što je? Zar smatraš da si previše dobar da bi sa mnom mogao biti prijatelj? – Ustao je nestrpljivo ne čekajući moj odgovor. – Izvedite ih – naredio je svojim ljudima. – Čvrsto ih vežite.

– Gdje je vaš zapovjednik? – upita Macleod oštro.

– Što? – Corey se nasmije. – Moj zapovjednik? Vidite, njemu se nije svidjela moja zamisao. Čim ste mi pokazali dokumente i rekli da putujete u Helenu, sjetio sam se novca u banci i skovao plan. No, mome se pretpostavljenome nije svidio – reče i slegne ramenima.

– Što je s njim? Gdje je sada? – pitao je Macleod.

– Mrtav je – rekao je hladno narednik. – Izlazite.

XLIII

Gurnuli su nas prema ostalima koji su već bili čvrsto vezani i sjedili na hladnoj zemlji. Andy me upitno pogleda.

– Što se dogodilo?

I meni su narednikovi ljudi vezali ruke na leđa i gurnuli me na zemlju prije nego što sam mu mogao odgovoriti.

– Čini se da su ovi ljudi izvršili prepad na svoju ruku. Povlače se

iz vojske zahvaljujući svoti od pedeset tisuća dolara – rekao sam mračno.

– Znači, da su zaista vojnici? – Andy razrogači oči.

– Jesu.

– Ovo je nevjerojatno – negodovao je Macleod koga je vojnik gurnuo do mene. – Kakva drskost!

– Štedite dah, komesaru – rekao sam blago.

– Moramo spasiti taj novac – rekao je odlučno.

– Kako?

Otvorio je usta da mi odgovori a zatim ih nemoćno zatvorio.

– Ne znam.

– Sada smo bespomoćni, a da ne spominjemo da su napadači znatno brojniji i bolje naoružani – napomenuo sam.

– Da su barem i oni ostali pošli s nama – reče on.

– Ne znam bi li nam to pomoglo. Svi bismo bili u istoj situaciji Kanjon je ...

– Molim vas ne spominjite mi ga – reče Macleod.

– Što namjeravaju uraditi s nama? – umiješa se Andy. Opazio sam da su i Robert i ostali istegli vratove da čuju moj odgovor.

– Ubit će nas – rekao sam hladno.

– Oh – Andy me uplašeno pogleda. – I ti to tako mirno kažeš – bilo je prijekora u njegovu glasu.

– A kako bih to glasu reći?

– Žao mi je, Clinte – reče on iznenada.

– Zašto?

– Ja sam te nagovorio da pođeš s nama.

– Nisi me mogao natjerati da uradim nešto što i sam nisam želio. Odluka da pođem s vama samo je moja, prijatelju.

Poslije toga utonuli smo u šutnju. Promatrao sam Coreyeve ljude kako se vrzmaju oko logorske vatre. Dogovorili su se tko će čuvati stražu, a zatim su se ostali počeli pripremati za spavanje. Na kraju su ostala samo ona trojica koja su s nama bila u šatoru. Uz njih još i kaplar Starkey. Nešto mi je u njegovu ponašanju bilo čudno. Predosjećao sam neku vrst prijevare.

– Nije mi jasno kako mogu podijeliti svotu od pedeset tisuća dolara na dvadeset ljudi da im se tuđ isplati. Ta to je jedva dvije i pol tisuće dolara po čovjeku – mrmljao je Andy. – Sumnjam da su tako skromni.

Sve sam više predosjećao da narednik Corey nije skroman čovjek i da se neće zadovoljiti sa samo dvije i pol tisuće dolara.

XLIV

Svakog je časa tlo postajalo sve hladnije. Ruke su mi se ukočile, pa ih više nisam osjećao kao svoje.

– Kako su ti ruke? – upitao sam Andyja šapatom.

– Ne osjećam ih.

– Ni ja, ali moramo pokušati osloboditi jedan drugoga ove užadi.

– Zašto? Čak ako to i uradimo, nemamo oružja i u manjini smo.

– Nećemo dugo biti u manjini, a u bisagama imam mali revolver. – Mahnuo sam glavom prema kojima koji su bili sasvim blizu mjesta na kome smo sjedili. Za nekoliko sekunda mogao sam doći do Dukea čija se krupna prilika izdvajala od ostalih konja.

Andy je samo kimnuo glavom. Bez teškoća smo se približili jedan drugome tako da su nam ruke bile

blizu. U logoru se nešto događalo, pa nitko nije obraćao pažnju na nas.

– Požuri – rekao sam sluteći da je sukob među samim napadačima na pomolu, želeći da budem spreman kad izbije.

– Ruke su mi kao od drveta – gundao je Andy.

Iznenada se Corey pojavi na izlazu šatora. Starkey je stajao u blizini. Kaplar i narednik izmijenili su značajne poglede.

– Gledaj – rekao sam Andyju.

Starkey dađe znak stražarima.

– Sada će se nešto dogoditi – izustio sam muklo, obuzet čudnom zebnjom.

– Što? – začuđeno je pitao Andy.

– Obračun među njima.

Starkey i Corey su izvukli revolvare iz korica, a stražari podigli puške. S užasom sam shvatio što namjeravaju.

– Prokletstvo – promrsio sam kroza zube.

A zatim su petorica hladnokrvno i okrutno počeli pucati u usnule vojnike. Neki su umrli tiho u snu, dok su drugi strahovito urlali. Prisustvovao sam svakojakim prizorima u svome životu, ali ovo je svakako najstravičniji.

I Andy i Macleod su zanijemili od užasa dok su promatrali ono što se događa. Starkey i Corey su neprekidno pucali iz revolvera dok su trojica čuvara punila puške i praznila ih u tijela svojih drugova.

Cijeli je događaj nalikovao oluji bez kiše. Pucnjevi su nalikovali grmljavini groma popraćenoj bljeskanjem munje.

Kada je pucnjava napokon prestala, zavládala je zaglušujuća tišina. Tri vojnika s puškama izmijenjala su zadovoljne poglede, a za-

tim pogledala Coreya i Starkeya. Narednik i kaplar su se pogledali i meni je već bilo jasno što slijedi. I drugi obračun je na pomolu, shvatio sam u trenu. Revolverske cijevi su zapraštale ovoga puta okrenute prema trojici s puškama koji su nisu imali čime braniti. Puške su im bile prazne.

Zahvaljujući svojoj lakovjernosti, umrli su u trenu s izrazom zaprepáštenja na licima.

Corey i Starkey su izbacili čahure i ponovo napunili revolvare.

Nije trebalo biti izuzetno mudara da bi se dogodilo tko je sada na redu.

– Sada znamo kako će se novac podijeliti. Ili će svaki dobiti dvadeset i pet tisuća – rekao sam Andyju, a on me dopuni.

– ... ili će biti nezadovoljni polovinom.

– Tako je. Negdje će jedan od njih pokušati nadmudriti drugog, ispaliti mu metak u leđa i prisvojiti cijeli plijen – završio sam zamišljeno.

Obojica su nam sada prilazila. Jedanaest bespomoćnih ljudi čekalo je smrt, ali barem neće poginuti od izdajničke ruke svojih drugova.

– Ovo će biti zanimljivo – rekao sam glasno.

– Kako to misliš? – zareže Corey, ošinuvši me bijesnim pogledom.

– Nas je jedanaestero – rekao sam značajno.

– Pa što onda?

– To znači da će jedan od vas pucati šest puta, a drugi pet – nastavio sam. – Što će se zatim dogoditi?

Moje su ih riječi zaustavile usred pokreta. Obojica su imala revolvare u rukama, spremni da za-

pucaju, no ono što sam rekao bila je istina. Posljednji metak će se zaliti jednome od njih u leđa. Samo kome?

Odmjeravali su se pogledima kada su zapraštale puške. Zanjihali su se obojica kao lutke na koncu, a zatim su pali na zemlju i ostali nepomično ležati.

– Nebesa – jeknuo sam glasno.

XLV

– Svi su mrtvi – šapne Macleod, a glas mu je odavao užas.

– Da – rekao sam – a mi sjedimo kao patke na jajima. Hajde, Andy, odveži mi konopce.

– Ne mislim da će to biti potrebno – odvrati Andy i odmakne se od mene.

– O čemu pričaš? – pitao sam zbunjeno.

– Ne brini, Clinte – umiri me on. – Uskoro ćemo biti slobodni.

Glas mu je zvučao tako sigurno da sam ga pažljivije pogledao. I na licu se odražavalo samopouzdanje. Nije više bio zabrinut, sam se pitao zašto.

– Što se događa? – upitao je netko iz mraka.

– Ovo je ludo – zaori snažan Danov bes.

– Možda i nije – rekao sam promatrajući Andyja koji je napeto zurio u mrak kao da nešto ili nekoga čeka. Što? Koga? Iznenada sam čuo. Topot konja. Bilo ih je barem osam ili čak deset.

– Dvanaest – reče Andy kao da mi čita misli.

Kad sam ih ugledao, znao sam zašto je Andy zurio u mrak. U jahačima sam smijesta prepoznao bivše mountieje.

– Neka sam proklet – opsovao sam glasno.

– Što ovo znači? – zapanjeno će Macleod. – Poznam ove ljude. Oni su ih Fort ...

– Imate pravo, komesaru – po-drugljivo će Andy. – Oni su bili mountieji – ističući ono »bili«.

Ljudi su sjahali. Nekolicina je provjeravala jesu li svi napadači mrtvi, a trojica se zapute prema nama.

– Malo je nedostajalo da ne stignete na vrijeme – spočitne im Andy. Okrene se da bi mu odvezali ruke. Zatim ustane i počne žestoko trljati zglobove šaka. – Odvežite njega – naredi im pokazavši na mene i ostale koji su uz nas.

– Komesara? – upita jedan od njih.

Andy odmahne glavom.

– Neka on ostane i dalje vezan.

– Beauchampe! – krikne Macleod, ali Andy se ne osvrne. Uputio se prema glavnom šatoru u kome je bio novac. Uspravio sam se kad su mi odvezali ruke. Opazio sam da su Robert, LeClerc i Dan ostali vezani isto kao i Macleod i njegovi ljudi.

Oni »ostali« bili su Gilbert i Boyer. Stajali su odvezani i pokušavali razgibati odrvenjele ruke. Sedam je ljudi ostalo vezano i vjerojatno obilježeno smrću. Pitao sam se zašto ja nisam osmi.

– Clinte – trgne me iz razmišljanja Andyjev glas. Okrenuo sam se i ugledao ga na ulazu u glavni šator. Mahnuo mi je rukom da pridem i maknuo se u stranu da uđem u šator.

– Siguran sam da mi želiš postaviti nekoliko pitanja, Clinte.

– Istina, no ne znam hoću li dobiti iskren odgovor.

– Koliko god to bude moguće – obeća on. – Sjedni. Pronašao sam i bocu viskija. Evo, posluži se.

Potegao sam nekoliko gutljaja, osjetivši kako mi se spasonosna toplina širi tijelom.

– Pitaj – reče on kracko kad sam mu vratio bocu.

– Znaš što me najviše zanima – rekao sam polako. – Jesi li ti pucao na mene?

– Jesam – rekao je, a osmijeh mu preleti licem. – Namjerno sam te promašio. Dobro si pogodio kad si zaključio da te je napadač želio uplašiti i istjerati iz grada. Želio sam se domoći novca, premda nisam još bio siguran kako i kada ću to izvesti. No prisutnost čuvenog revolveraša i bivšeg predstavnika zakona svakako mi nije išla naruku. Postojao sam sve nervozniji.

– Zašto si me onda zamolio da ostanem i pomognem ti?

– Kad te nisam mogao ukoniti iz grada, želio sam te imati uza se – rekao je jednostavno. – Barem sam te mogao držati na oku.

– Koliko vas je, Andy? – upitao sam. – Petnaest?

– Da, zašto pitaš? – on podigne obrve.

– Govorili smo o diobi plijena među Coreyevim ljudima. Ni ti nisi sada u boljem položaju. Moraš dijeliti novac na petnaest dijelova – rekao sam značajno.

– Ne na petnaest – ispravi me on. – Nisam suviše pohlepan, Clinte. Budući da je zamisao moja, organizacija također, uzet ću deset tisuća dolara, a ostalo će pripasti njima.

– Hoće li im to biti dovoljno?

– Dvije tisuće i osamsto dolara svakome? – uzvikne on. – Toliko novca nisu nikad ni vidjeli u životu.

– Što je s tvojim dobrim prijateljima, Robertom, LeClercom, Dantom? Zašto i oni nisu uključeni u ovo?

– U šali sam im to pokušao predložiti, ali bili su tako zaprepašteni da sam odmah odustao od nagovaranja.

– A sada?

– Sada? – on se nasmije. – Bojim se da bi sada pristali misleći da će time sebi spasiti život.

– A bi li? – pitao sam napeto.

– Oh, ne namjeravam ih ubiti, Clinte – promrmlja začuđeno. Ni tebe ne namjeravam ubiti. – Zastane i nagne bocu viskijem. – Ostavit ću vas ovdje – rekao je pošto je spustio bocu na stol. – Spakirat ćemo se i otići svaki svojim putem.

– Ostavit ćete nas ovdje da umremo. I ti kažeš da nas nećeš ubiti?

– Neću vas ubiti ja – rekao je značajno. – Možda će to uraditi hladnoća, no za to neću biti kriv ja.

– Kako si ostale privolio da ti se pridruže?

– Ah, to nije bilo teško. Uvijek su u meni gledali vođu – reče ponosno.

– Znači li to da si ih nagovorio da dezertiraju?

– Vrlo si mudar, Clinte – uzvрати on. – Na trenutak sam pomislio da bi možda i ti bio zainteresiran za novac, ali nakon detaljnijeg razmišljanja došao sam do zaključka da ne bi. Jesam li imao pravo? – ponovo je otpio gutljaj viskija.

– Znaš da je tako – rekao sam mirno. – Hoćeš li nas ostaviti vezane da umremo na ovoj hladnoći?

– Kakvim me to čovjekom smatraš? – pitao je uvrijeđeno. – Naravno da vas nećemo ostaviti vezane.

– Ali ćeš nas ostaviti bez konja – rekao sa sam zajedljivo.

– Ne želim da itko pode za mnom radi osвете ili novca – odvratio je mirno. – siguran sam da

bi komesar prvi pošao u potragu, a isto tako i ti. Kad malo bolje razmislim, bilo bi najbolje da te ubijem.

– Odluka ovisi o tebi – izjavio sam hladnokrvno.

– Da, tako je. Mislim da ću te sada vezati tamo s ostalima, ali ću vas razmaknuti tako da se ne možete igrati konopcima. Kad budemo spremni za polazak, znat ćeš moju odluku.

– Jedva čekam da je čujem – rekao sam suho. – Kako bi bilo da mi daš jedan pokrivač. Znaš da teško podnosim hladnoću.

– Ne bih te želio suviše razmaziti – zlobno će on. – Utoliko bi ti teže bilo podnijeti ono što slijedi.

– Tvoja je briga upravo dirljiva – rekao sam mrzovoljno.

XLVI

– Ne mogu vjerovati – reče Dupree još omamljen od iznenađenja. – Nisam te očekivao... barem ne od Andyja Beauchampa.

– Bit će bolje da povjeruješ – posavjetovao sam ga.

– Moramo nešto poduzeti – dobaci Macleod s druge strane. Nije mogao vidjeti da ja već desetak minuta trljam svoju ruku s užadi o oštru stijenu iza leđa. Dakako, usput sam ozlijedio i ruku, no nisam imao drugog izbora.

– Upravo na tome radim – rekao sam, a on me začuđeno pogleda. – Andy nas ne namjerava ubiti, ali će nam uzeti konje.

– To je isto kao da nas i ubije – reče Macleod.

– On nije ili ne želi biti toga svjestan – rekao sam mirno i nastavio strugati užu o kamen, nadajući se da je u tome spas.

– Pst – čuo sam Danov glas. – Jesi li olabavio užu – šapne tihim glasom. Jamačno je opazio što radim.

– Pokušavam, ali još nisam – odvratio sam.

– Požuri – obazre se oko sebe, i vidjevši da nas nitko ne promatra, izvuče ruke i pokaže mi da su slobodne. – Gorim od želje da krenemo u akciju.

Pomislivši da su se možda i drugi oslobodili užadi, počeo sam trljati konop o stijenu s novom snagom. Moram se što prije domoći revolvera.

Andy i njegovi ljudi pretraživali su zalihe mrtvih vojnika, uzimajući sa sobom sve što im može koristiti. U prvom redu pazili su da ne ostave oružje koje bi nama moglo poslužiti, dakako, ako nas ostave žive.

Na sebi sam osjećao Danov nestrpljiv pogled. Pogledao sam prema Macleodu koji je sjedio oborene glave, duboko pogođen Andyjevim izdajstvom. Nije ni pokušavao osloboditi ruke. No moje su zato iznenada bile slobodne. Obazreo sam se oko sebe, i, vidjevši da su svi zauzeti pražnjenjem džepova na uniformama mrtvacu, kimnuo sam glavom Dupreeu da sam slobodan. Očima sam mu dao znak da privuče jednog od stražara.

– Hej, Francois – zovne Dan i čovjek ga srdito pogleda. – Ne osjećam se dobro. Molim te, možeš li mi pomoći – nastavi Dan. Čovjek nestrpljivo slegne ramenima, a zatim krene prema Danu. Prošao je pokraj mene i zastao ispred njega.

Što ti je? – upita, a ja sam odmah stupio u akciju. Ustao sam i potrčao prema Dukeu. Stražar se okrenuo prema meni, ali nije imao vremena išta poduzeti. Danova teška ruka spustila se na njegova

usta, a ja sam ne osvrćući se krenuo dalje. Napipao sam revolver u bisagama neprekidno promatrajući Dupreea. Onesviješteni stražar ležao je iza njegovih leđa, a Dan mu je upravo izvlačio revolver iz korica, a zatim i nož. Drugi je stražar opazio što se događa upravo u času kada sam povukao bisage s Dukeovih leđa. Stražar je nanišanio puškom u Dupreea, a ja sam gotovo instinktivno potegao obarač ispalivši metak kroz kožu bisaga. Pogodio sam stražara ravno u grudi.

Ostali Andyjevi ljudi napokon su shvatili što se događa. Trenutačna zbunjenost ustupila je mjesto srdžbi i svi su posegli za oružjem, no Dupree je u međuvremenu nožem oslobodio Jerryja Pottsja i gurnuo mu revolver u ruke, a on je zadržao stražarevu pušku.

Ja sam izvukao revolver iz bisaga upravo u trenutku kada je Andy istrčao iz svoga šatora s revolverom u ruci. Pogledi su nam se sreli i ja sam znao da se sjetio moga maloga kolta u bisagama. Hitro sam čučnuo i opalio metak na jednog od njegovih ljudi pogodivši ga u rame. Andy je pokušavao nišanimi na mene, pa sam se otkotrljao u stranu da metak namijenjen meni ne bi pogodio Dukea. Dupree i Potts su bili na nogama i neprekidno pucali. Beauchampovi su ljudi bili toliko zatečeni, prepadom da su sporo i neprecizno gadali. Nekolicina ih je već ležala na zemlji, teže ranjena ili mrtva.

Imali smo još jednu prednost u odnosu na Andyjeve ljude. Stajali su suviše blizu vatre te su im oči bile navikle na svjetlost, pa im je teže bilo gadati nas koji smo bili u mraku.

Robert i LeClerc su oslobodili ostale užadi i pomogli im da dođu do oružja, premda je naše glavno oružje bilo iznenađenje.

Potrazio sam pogledom Andyja, ali ga nisam vidio. Potrčao sam do njegova šatora i ubrzo ustanovio da je prazan. Tkanina je na stražnjem dijelu bila prorezana. Andy Beauchamp je pobjegao zajedno s pedeset tisuća dolara.

XLVII

Nisam gubio vrijeme. Provukao sam se kroz otvor na šatoru i našao u mraku. Znao sam da Andy neće pobjeći bez konja. Ta to je bila prava ludost. Jedini način da dođe do konja jest da zaobiđe logor koji je postao poprištem sukoba i uzjaše nekog od konja što su bili vezani na suprotnoj strani šatora.

Pošao sam putem kojim je vjerojatno pošao i Andy, žaleći što nemam svoj veliki kolt. Možda je hladnoća umanjila moj istančani osjećaj za oprez, a to me moglo stajati života.

Upao sam među konje u potrazi za Andyjem kada sam iza leđa čuo njegov glas.

— Spusti revolver, Clinte. — Naglo sam stao, stegnuvši jače dršku maloga kolta. — Nemoj me tjerati da te ubijem Clinte — rekao je prijeteci i ja sam bez riječi ispustio revolver. — Sada se okreni — naredi on. — Sakrio sam se iza stijene i čekao da vidim hoće li netko poći za mnom. Bio sam siguran da ćeš to biti ti.

— Zašto mi nisi jednostavno pucao u leđa i time sve riješio? — pitao sam podrugljivo.

– Već sam ti rekao, Clinte. Ne želim te ubiti. – objasni on strpljivo. – Čak kad bih to i želio, ne bih ti nikad pucao u leđa.

– Drago mi je da to čujem – rekao sam zajedljivo.

– Trebao bih ti biti zahvalan zbog ovoga – rekao je.

– Čega? – čudio sam se. Opa- zio sam da preko ramena ima pre- bačene bisage s novcem a u ruci je držao revolver.

– Zbog ove pucnjave. Omogu- čava mi da pobjegnem s cijelim pli- jenom i ne dijelim ga ni sa kime.

– To si ionako namjeravao ur- aditi, zar ne? – pitao sam mirno.

– Istina, teško se zadovoljiti ma- lim dijelom kada možeš imati sve – prizna on. – Makni se na lijevu stranu, Clinte. Odabrat ću najbo- ljega konja i krenuti što prije odavde, tako da me nitko ne može stići, a siguran sam da ćete ili ti ili komesar to pokušati. – Nije mu trebalo dugo da pronade ono što želi. – Cijelim sam se putem divio tvome konju, Clinte.

– To ti nije dobra zamisao, Andy – procijedio sam.

– Zašto? – podigao je obrve. – Zato što je tvoj?

– Ako ga uzmeš, bolje je da me odmah ubiješ, jer ću te progoniti sve dok te ne pronađem.

– Kako bi me mogao stići na ovakvu konju?

– Stići ću te makar išao pješice. Možeš uzeti taj prokleti novac – ali ostavi mi konja – škrgutao sam zubima od bijesa. – On ti, uo- stalom, neće dopustiti da ga uzja- šeš.

– Besmislica – uzvikne on. – Ne misliš da ću u to povjero- vati? Ipak si možda imao pravo. Možda je bolje da te odmah ubi- jem, premda si mi drag – govorio

je spremajući se da uzjaše. Du- keovu nervozu odavale su jedino uši koje su bile načuljene.

– Uradi to prije nego što uzja- šeš. Upozoravam te – rekao sam odlučno, no Andy odmahne rukom i vine se u sedlo.

– Vidiš? – uzvikne ponosno uperivši revolver u mene. – Žao mi je, Clinte. – Zategne malo Du- keove uzde da bi bolje mogao pu- cati u mene, a ja sam se u tom času bacio u stranu.

Duke se okrene mnogo brže no što je Andy očekivao. Propeo se na stražnje noge tako da je Andyju ispao revolver iz ruke dok je tražio čvršći oslonac da ne bi ispao iz sedla. No Duke se sada propne na prednje noge, zbacivši Andyja sa svojih leđa visoko u zrak. Očeki- vao sam da će Duke to uraditi, pa sam se sagnuo i dohvatio revolver da bih Andyja dočekao spreman, no to nije bilo potrebno. Pogledom sam pratio Andyjevo tijelo kako se diže u zrak, a zatim pada na sti- jenu iza koje me je dočekao. Uda- rio je o nju snažno, odbio se od sti- jene i pao na zemlju gdje je ostao ležati nepomično.

Prišao sam najprije Dukeu i pomilovao ga po vratu.

– Dobro je, stari druže, smiri se! Sve je završeno.

I bilo je. Nisam više čuo puc- njavu iz logora, a iz mraka izroni krupni Dan Dupree. Na čelu je imao brazgotinu, ali se unatoč njoj smiješio.

– Gotovo! – vikao je ponosno. – Ti i ja smo pravi tim.

– Jesmo, Dane – rekao sam ozbiljno.

– Gdje je Andy da mu slomim vrat – nastavi on.

– Mislim da nećeš morati – pokazao sam rukom prema nepo- mičnome tijelu. – Već je mrtav.

– Bolje za nj – rekao je, ali unatoč srdžbi lice mu je odražavalo i tugu za čovjekom koji mu je bio prijatelj sve dok se nije polakomio za novcem.

Samo su trojica poginula, i to Andyjevih, a nekolicina ih je bila ranjena. Najčudnije od svega bilo je to da je komesar Macleod za vrijeme pucnjave ostao vezan. Nitko ga se nije sjetio odvezati ili nije imao vremena za to. No sada je komesar ponovno vladao situacijom. Ponudio je svim bivšim moun-

tejmima da se vrate s njim u Fort Macleod i bez Andyjeva utjecaja svi su pristali.

– A ti? – upita me Dan Dupree.

– Vratit ću se u Helenu, a zatim krenuti na jug.

– Dobar si ti čovjek, ali ti je koža pretanka za ovu hladnoću – rekao je udarivši me po ramenu.

– I ja ću s tobom u Helenu. Čim dobijem tamnooku na pokeru, vraćam se u Kanadu.

Tko zna kada će to biti, pomislio sam, znajući kako igra karte.

U PRIPREMI:

Tom Daferý:
OSVOJENI GRAD
